

บทที่ 2

วิัฒนาการของงานสวัสดิการสังคม

สภาพงานสวัสดิการในสมัยโบราณ (FRIEDLÄNDER & APTE, 1974)

นักสังคมวิทยาและนักมนุษย์วิทยาสมัยใหม่เห็นพ้องกันว่า การที่มนุษย์มาอยู่ร่วมกันเป็นสังคมนั้น จำเป็นต้องได้รับการปกป้องคุ้มครองร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ถ่างรู้สึกว่าแท้จริงเป็นส่วนหนึ่งของสังคม การช่วยเหลือเริ่มจากการให้ความคุ้มครองครอบครัว หมู่บวก และเพื่อพัฒธุรกิจของทุนให้รอคพันจากภารกุกามของอันตรายต่าง ๆ เช่น หัวหน้าผู้นำหน้าที่คุ้มครองพระกพวงให้พ้นจากการรุกรานของเผ่าอื่น หรือจากศัตรูบ้า เป็นต้น (เพิ่มเติมในหนังสือศาสนा)

เมื่อชนเผ่าต่าง ๆ อยู่ร่วมกันมากขึ้น เกิดมีความเชื่อในเรื่องศาสนา พระเจ้ามีบทบาทในการให้ความคุ้มครองช่วยเหลือผู้ยากไร้ต่าง ๆ ให้แก่ คนไร้ที่พึ่ง แม่หม้าย เด็กกำพร้าอนาคตคนเจ็บป่วย ฉะนั้นศาสนาจึงได้เข้ามายึดบทบาทในการเสียสละและช่วยเหลือในงานกุศลระหว่างแรก โดยจะเห็นได้จากศาสนาในสมัยโบราณ เช่น ศาสนาของอิยิปต์ ของกรีก ของโรมัน มีคำสอนให้คนทำดีโดยการให้ทาน เพื่อจะได้รับรางวัลตอบแทนจากพระเจ้าและเพื่อรักษาในโลกหน้าจะมีความสุขสมบูรณ์ ท่อมาความคิดในการให้ความช่วยเหลือผู้ใช้ร้ายทุกทิศได้ยากได้ถูกใจมาเป็นส่วนหนึ่งของคำสอนในศาสนาเช่น แล้วคริสต์ซึ่งถือว่าเป็นหน้าที่ที่พึงปฏิบัติ เป็นเรื่องของข้อบังคับทางศีลธรรมจรรยาทที่จะช่วยให้เกิดความสุขให้ผู้บุรุษสิกนักศึกษา เมื่อศาสนามีอิทธิพลมากขึ้น โดยเฉพาะศาสนาคริสต์เช่น ได้รับการยอมรับนับถืออย่างมาก ได้รับประ予以ตนจากโบสถ์ส่วนหนึ่งมาเป็นที่สังเคราะห์เด็กกำพร้า คนชรา คนเจ็บ คนพิการ และคนอพยพ ไว้ที่อยู่ แต่อย่างไรก็ตาม ขณะที่ศาสนาได้เข้ามายึดบทบาทท่อการสงเคราะห์คนเป็นที่นิยมทั่วไปในยุโรป รัฐยังไม่ได้ให้ความสนใจในเรื่องนี้ ยังกว่านั้นยังออกกฎหมายห้ามในเรื่องนือก ห้าอย่างเช่น ในปี กศ. 800 สมัยพระเจ้า Charlemagne ซึ่งมีอิทธิพลมากในยุโรป ให้ห้ามไม่ให้พระและประชาชนผู้มีจิตกรักชาให้ทานแก่อกหักที่มีความถาวรจะทำงานได้ โดยมีเหตุผลว่าเพื่อจะบังคับชาติที่คุณและการกรรมการในชนบทให้อยู่กับที่ไม่ต้องอพยพกล้ายืนขอทาน และยังเป็นการบังคับชาวนา และคนเดินทางให้รอคพันจากบุญหาการลักโมยของพากเรื่องขอทานกับบุญหาความชักแย้งในเรื่องนี้ระหว่างรัฐ

(อาณาจักร) และพระ (ศาสนาจักร) มีอยู่ตลอดมาจนกระทั่งศัตวรรษกลางของยุโรป (Middle Ages) หรือที่เรียกว่า “ยุคเมืองมีบนาท” ในเรื่องนี้แทนว่า ชั่งจะช่วยเหลือคนชาวน คนเจ็บ เด็กกำพร้า เด็กถูกทอดทิ้ง และหญิงมีครรภ์ โรงพยาบาลจึงกล้ายเป็นสถานสงเคราะห์ที่สำคัญ โดยได้รับเงินบริจาคช่วยเหลือจากชนชั้นที่สาม เจ้าขุนมูลนายทั้งหลายอย่างไรก็ตามการช่วยเหลือนี้ก็ยังไม่สามารถทำให้ทั่วถึง บ้างส่วนเท่านั้นที่ได้รับการช่วยเหลือ และยังมีอีกจำนวนมากที่ยังเรื่อร้อน หาที่พึ่งไม่ได้ ซึ่งหากันสถาปัตยกรรมรัฐที่ไม่ได้ให้ความเหลียวแล นอกจากนั้นยังเกิดมีบัญชาด้วยเรื่องอื่นอีก ได้แก่บัญชาการบริหารงานของวัดและโรงพยาบาลที่พิเศษ บัญชาเรื่องเงินทุนดำเนินการ บัญชาการควบคุมไม่ทั่วถึง ซึ่งทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์มากขึ้นทุกที่ เพื่อที่จะจำกัด พวกรเรื่องของการ หลายประเทกในยุโรปได้ออกกฎหมายลงโทษอย่างหนัก แท้ก็ไม่สามารถจำกัดให้หมดไปได้

ความขัดแย้งระหว่างอาณาจักรและศาสนาจักรมีอยู่ตลอดศตวรรษที่ 16 และระยะนี้เกิดความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงที่เรียกว่าการปฏิรูปศาสนา (Reformation) เคิมศาสนาคริสต์มิอิทธิพลมากในยุโรป แต่เมื่อมีการปฏิรูปศาสนาคริสต์ใหม่ได้เกิดศาสนาคริสต์นิกายใหม่คือ โปรเตสแตนท์ (Protestantism) เริ่มจากประเทกเยอรมันโดยการนำของมาร์ติน ลู瑟 (Martin Luther) ได้ทำหนังสือเบิกผนึกถึงผู้ครองรัฐให้สั่งห้ามการขอทานแท้ให้จัดตั้งกองทุนรวม (Common chest) อยู่ในความรับผิดชอบของศาสนา เพื่อรับบริจาคเป็นเงิน อาหาร เสื้อผ้า แล้วนำไปสงเคราะห์แก่ผู้ยากไร้ และขอให้ผู้ครองรัฐบูรจักรให้กองทุนนี้เป็นประจำด้วย ต่อมาหลายประเทกได้นำเอาไปเป็นแบบอย่าง ได้แก่สวิตเซอร์แลนด์ ฝรั่งเศส ออสเตรีย และประเทกในกลุ่มสแกนดิเนเวีย แนวความคิดในเรื่องนี้ของมาร์ติน ลู瑟 ได้รับการพัฒนาท่อมา ผ่านบ้านเมือง โดยผู้ปกครองท้องถิ่นจะรับผิดชอบในการรวบรวมเงินทุนและแจกจ่ายให้แก่ผู้ยากไร้ เจ็บป่วย และเด็กกำพร้า ส่วนวัฒนธรรมที่ในการบริหารงานกุศล จะเน้นจึงกล่าวได้ว่าการช่วยเหลือผู้ทุกข์ยากเกือครัวนเริ่มเป็นเรื่องความรับผิดชอบของบ้านเมืองและถูกต้องตามกฎหมาย

อย่างไรก็ตามแม้จะเป็น ที่ยอมรับกันว่าการช่วยเหลือผู้ทุกข์ยากเดือครัวนจะเป็นความรับผิดชอบของชุมชน แต่การช่วยเหลือนั้นจะเปลี่ยนแปลงสภาพครอบครัวของผู้ทุกข์ยากได้เพียงเล็กน้อย เพราะไม่ได้รับความเอาใจใส่เท่าที่ควรจะเป็นจนกระทั่ง Juan Luis Vives (เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อได้รับการศึกษาในฟาร์ส และใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในประเทกเบลเยียม เป็นเพื่อน

สนใจของ Sir Thomas More ซึ่งนักประพันธ์ชื่อก้องของยังกฤษ) นักประชุมชาวสเปน ในศตวรรษที่ 16 ได้สนับสนุนความคิดที่ว่าความโกรธัยของเหล่าคนเมืองที่สังคมควรให้ความสนใจ และได้เสนอโครงการช่วยเหลือคนจนซึ่งมีข้อในภาษาอังกฤษว่า *Concerning the Relief of the Poor* หรือ *Concerning Human Need* โครงการนี้เสนอให้แบ่งเมืองออกเป็นเขตแต่ละเขต ให้อยู่ในความรับผิดชอบของวุฒิสมาชิก (Senator) 2 คนและเลขานุ 1 คน เพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบดูสภาพความเป็นอยู่ทางสังคมของแต่ละครอบครัวที่ยากจน และมีหน้าที่จัดหาความช่วยเหลือโดยการจัดฝึกอาชีพ หางงานให้ทำ พื้นฟูความสามารถ แทนการช่วยเหลือแบบเก่าที่จัดหาโรงทานให้คนจน สำหรับคนชราและคนทำงานไม่ได้ ก็เสนอให้ได้รับความช่วยเหลือจากโรงพยาบาล

ความคิดของ Juan Luis Vives ได้แพร่หลายเป็นประਯชน์ในประเทศญี่ปุ่น คั่นเข่น ในปี คศ. 1788 ที่เมืองแฮมเบิร์ก (Hamburg) ในประเทศเยอรมัน ได้นำเอาระบบการแบ่งเมือง เป็นเขต ๆ เพื่อตรวจสอบความทุกข์ยากของคนจนมาใช้โดยให้อยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการ การอาสาสมัคร ซึ่งแต่ละเขตโดยวุฒิสมาชิกของเมืองแฮมเบิร์ก จึงแบ่งออกเป็น 60 เขต ตามคำเสนอแนะของศาสตราจารย์ Busch ซึ่งกำรทำແน่งเป็นกรรมการประชาสงเคราะห์และเป็นวุฒิสมาชิกกวัย แต่ละเขตที่แบ่งออกไปนั้นจะมีจำนวนผู้ทุกข์ยากเดือดร้อนใกล้เคียงกัน คณะกรรมการ การอาสาสมัครที่รับผิดชอบจะได้รับการแต่งตั้งจากชาวเมืองซึ่งเป็นที่นับถือของคนทั่วไปจำนวน 3 คน ทำงานโดยไม่มีผลตอบแทน กฎหมายที่การตรวจสอบความทุกข์ยากเดือดร้อนจะเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการกลางประจำด้วยวุฒิสมาชิก 5 คน และชาวเมืองอีก 10 คน นอยจากนั้นคณะกรรมการแต่ละเขตที่รับผิดชอบเขตต่าง ๆ ทั้ง 60 เขต นั้นยังมีบัญชาที่สมอ่อนกับเงินจากศูนย์กลางสงเคราะห์คนจน (Central poor house) โดยมีหน้าที่สมภานด์ผู้ทุกข์ยากเกี่ยวกับสุขภาพ, รายได้, แนวศีลธรรมต่าง ๆ เป็นต้น และตรวจสอบดูความท้องการของแต่ละครอบครัว ทั้วย่าง ของการช่วยเหลือ ก่อ เด็กและวัยรุ่น ได้รับการศึกษาเบื้องต้นและได้รับการฝึกงาน

โครงการคั่นล่าวนอกจากจะใช้ที่แฮมเบิร์กแล้ว ก็ได้แพร่หลายมายังเมืองมิวนิก (Munich) ในปี คศ. 1790 เพื่อเป็นการบังกันคนจนไม่ให้กล้ายเป็นคนขอทาน ให้จัดตั้งโรงฝึกงานเพื่อการทหารขึ้น (Military Workhouse) ซึ่งที่นี่จะผลิตเสื้อผ้าให้กองทหารและกัวช์ความช่วยเหลือของกรรมการอาสาสมัครประจำท้องถิ่น จัดให้คนขอทานที่สามารถทำงานได้เข้าทำงานใน

โรงงานนี้ก็วัย โคลูกุคนและครอบครัวจะได้รับจากอาหารฟรีค้าย ค่าใช้จ่ายในการให้ความช่วยเหลือคนยากไร้ที่เยเมนเบิร์ก และมิวนิกได้จากภาษีและเงินบริจาคจากเหล่าอาสาสมัคร ท่องเมืองเอลเบอร์ฟิลด์ (Elberfeld) ก็ได้เอกสารบันทึกไว้ในปี คศ. 1853 เงินที่เขามาใช้จ่ายในการนี้ก็นำมาจากภาษีของราษฎร ถึงแม้ว่าระบบคังกล่าวจะใช้ครั้งแรกที่เยเมนเบิร์กก็ตาม แต่เมื่อประเทศอื่น ๆ ในยุโรปนำเอกสารบันทึกไว้ในปี คศ. 1853 ต่างพากันเรียกว่าระบบ Elberfeld System

อีกผู้หนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในการปรับปรุงงานกุศลของศาสนาคาಥอลิก คือบาทหลวง Vincent de Paul แห่งฝรั่งเศสซึ่งมีชีวิตอยู่ในยุคกลางที่ 17 ท่านถูกจารชนลักพาตัวไปท่องโลกและถูกขยายน้ำเสื้อ ท่านก็องใช้ชีวิตอย่างทุกษ์ทรมานหลายปี หลังจากหนีรอดออกจากมาได้ท่านก็ทำงานเดียวสละให้กับงานกุศล โดยเฉพาะงานสงเคราะห์นักโทษและครอบครัวของนักโทษ เด็กกำพร้า เด็กนักเรียน ภรรยาและบุตร ตลอดจนคนยากไร้ ท่านประสบความสำเร็จในการกระตุ้นให้พวกรุนแรงขึ้น สร้างชั้นราษฎรพาร์ชั่นสูงสุดในงานกันนี้มากขึ้น จนได้รับเงินบริจาคเพื่อมาสร้างโรงพยาบาล สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า และโรงพยาบาล นอกจากนี้ยังได้ชักชวนให้หนุ่งในราชสำนักทำงานเดียวกันกับคนเจ็บป่วยทุกเชื้อชาติ โดยได้จัดตั้งในรูปของสมาคมชื่อ Ladies of Charity ซึ่งสมาชิกของสมาคมจะยกไปเยี่ยมคนจนถึงที่บ้าน พร้อมกับแจกอาหารและเสื้อผ้า ปี คศ. 1633 บาทหลวง Vincent de Paul ได้จัดตั้ง Daughters of Charity ขึ้นอีกเพื่อปรับปรุงวิธีการรักษาคนป่วยและคนพิการ โดยผู้ให้ภัยช่วยเหลือที่ต้องการทำงานกุศลให้เข้ามาร่วมงานกันนี้ ลักษณะคังกล่าวที่ถูกจัดตั้งขึ้นนี้เป็นแบบของนักสังคมสงเคราะห์ในสมัยที่มานี้เอง โครงการของบาทหลวง Vincent de Paul ทำให้งานกุศลภายในประเทศอังกฤษและเยอรมัน ชื่อประเทศอังกฤษ ชื่อประเทศเยอรมัน ก็ได้นำไปปฏิบัติทั่วโลก

งานกุศลในประเทศไทย

ในยุคกลางของประเทศไทยอังกฤษ การให้ความช่วยเหลือคนยากจนเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งของศาสนา เช่นว่าจัดทำโรงพยาบาลให้กับคนยากจน คุณภาพอุด คุณพิการ ซึ่งถือว่าเป็นหน้าที่ทางศาสนาและเป็นหนทางแห่งการล้างบาป และรอคพันจากภาระลงโทษของพระเจ้าหลังจากหายแล้ว และค้ายเหตุนี้เองจึงทำให้ผู้ให้มีความรู้สึกยินดีในร้ายกับผู้ทุกษ์ยากเดือดร้อนอย่างไม่จริงจัง เพราะจะคำนึงถึงผลที่เกิดจะได้รับในภายหลังมากกว่า อังกฤษได้แบ่งคนงานออกเป็น 2 พวค กือ คนงาน

ที่สามารถทำงานได้และคนจนที่พิการไม่สามารถทำงานได้ ศาสนาได้สละเงินจำนวน 1 ใน 4 ถึง 1 ใน 3 ของรายได้เพื่อช่วยเหลือบุคคลเหล่านี้

นอกเหนือจากวัสดุ หรือค้านศาสนาที่มีบทบาทในงานกุศลระบายนี้แล้ว ยังมีกิจกรรมอาชีพค้านงาน pemise ให้รวมกันช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ โดยในชั้นต้นได้ให้ความช่วยเหลือสมาชิกกัวภัยกันเองที่เจ็บป่วย เกิดครรชน และพากแม่น้ำด้วย ลูกกำพร้าของภายในกตุน นอกจากนี้ยังได้จัดตั้งกองการกุศลช่วยเหลือคนจนทั่วไปในเมือง โดยเฉพาะในเวลาที่บ้านเมืองแห้งแล้งอุดอย่าง กลุ่มนี้ก็จะแจกช้าวปลาหารและจัดหาที่อยู่ให้กับเดินทางที่ยากจน

ทั้งแก่เริ่มแรกในถึงศกวรรษที่ 14 รัฐบาลของอังกฤษไม่ได้ให้ความสนใจในงานค้านนี้เลย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าสภาพสังคมของอังกฤษในระหว่างนั้นเป็นระบบเจ้าขุนมูลนาย (feudal system) ซึ่งขุนนางเจ้าของที่ดินจะมีหน้าที่เลี้ยงดูช่างที่ดิน (serf) และครอบครัวของเข้า พร้อมกับดูแลในนามเจ็บป่วย ท่อมาระบบเจ้าขุนมูลนายนี้ได้ถูกล้มไป ฉะนั้นช่างที่ดินจึงเป็นอิสระจากนายเดิน เที่ยวไปรับจ้างทำงานก่อสร้างโดยได้ค่าตอบแทนเป็นค่าจ้าง จึงเกิดบัญชาท่อไปว่าคุณงานเหล่านี้ต้องจากครอบครัวของเข้า (เช่นตอนกันของการปฏิวัติอุตสาหกรรม โรงงานทำไม้ได้เบิกรับคนงานคนที่จะได้รับพิจารณาจ้างจะห้อยยมอยู่ในโรงงานด้วย) บางคนท้องเดินทางไปรับจ้างที่ต่างๆ ทำให้ขาดความมั่นคงและปลดปล่อย เมื่อหมดงานก็ว่างงานลง เกิดบัญชาการว่างงาน บัญชาการเจ็บป่วย บัญชาคนชรา บัญชาความพิการ กัวภัยแรงผลักดันกังกล่าว ทำให้เขาเหล่านี้กลยุทธ์สภาพเป็นขอทาน กษัตริย์และพวกขุนนางทั่วทั่วประเทศนักในเรื่องนี้คือ และคิกแก้บัญชาท่าจะทำอย่างไรจะให้เกิดความมั่นคงในหมู่กรรมกร บ้องกันการเรื่องร้อน และอาชญากรรม นอกจากนั้นก็มีบัญชาคนงานอยพไปทางงานเก็บเกี่ยวทำในฤดูร้อน บัญชาทหารที่ไปรบที่ฝรั่งเศสกลับประเทศและพอใจที่จะอยู่ในเมืองเพื่อทางานทำมากกว่าจะกลับไปถิ่นเดิม ทำให้สังคมต้องเผชิญกับสภาพความยากจนมากขึ้นอีก

ยกยุคที่เกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือคนจนที่ออกมากครั้งแรกในประเทกอังกฤษก็มีสาเหตุเนื่องจากความเสื่อมของสังคม บี คก. 1348 เกิดการโกรธนาคทำให้เสียชีวิตคนอังกฤษถึง 2 ใน 3 ภายในระยะเวลา 2 บี เป็นเหตุให้อังกฤษขาดแรงงานและมีผลให้ค่าแรงสูงขึ้นในบีคก. 1349 พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 3 (Edward III) ออกกฎหมายเกี่ยวกับกรรมกรชื่อ Statute of Laborers กำหนดค่ากรรมกรที่ร่างกายสมบูรณ์ที่ต้องรับทำงานหากมีนายจ้างท้องการจ้างโดยไม่บิดหล้า และ

กฎหมายคั่งกล่าวว่าได้วางรูปแบบการช่วยเหลือภายใต้การดำเนินงานของรัฐบาลมาเกือบ 300 ปี โดยให้ระดับท้องถิ่นรับผิดชอบจัดความช่วยเหลือด้านการเงิน ที่อยู่และงานให้กับคนไม่มีงานทำ คนช่วยกันเองไม่ได้และเด็ก กฎหมายฉบับนี้ยังถูกนำไปเป็นหลักในการวางระบบงานกฎหมายสวัสดิการสังคมในสหราชอาณาจักรอีกด้วย

ต่อมาใน คศ. 1601 ได้มีการแก้ไขกฎหมาย Elizabethan Poor Law บางส่วนเพื่อปรับปรุงให้เข้ากับความต้องการที่เปลี่ยนไป ที่มีการช่วยเหลือมากกว่าพระเจ้า查尔斯ที่ 2 (Charles II) จึงออกกฎหมายใหม่คือ Law of Settlement ซึ่งกำหนดให้แต่ละท้องถิ่นรับผิดชอบคนที่มีภูมิลำเนาโดยก่อนในท้องถิ่นนั้น โดยเฉพาะให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องส่งผู้อพยพกลับภูมิลำเนาเดิม แม้เมื่อข้อยกเว้นว่าถ้าผู้อพยพมาใหม่นั้นสามารถมีเงินพอที่จะเช่าทรัพย์สินในราคา 10 ปอนด์ต่อปีได้ ก็มีสิทธิ์ที่จะอยู่จนนั้นสรุปแล้วการออกกฎหมาย Law of Settlement นี้เพื่อบังคับไม่ให้คนจนไปสร้างภาระให้แก่บ่างท้องถิ่นมากเกินไป แต่สำหรับความรู้สึกของคนจนบางกลุ่มคิดว่าตนถูกกีดกันแบ่งชั้น เช่นพวกรุ่นราชาธิคุณค่าที่ไม่สามารถจะมีเงินพอที่จะเช่าทรัพย์สินในราคา 10 ปอนด์ต่อ 1 ปี อีกประการหนึ่งที่กังวลกับเรื่องนี้คือการบังคับให้คนงานในชนบทต้องอยู่ที่นั้นไม่สามารถพยุงเข้ามายังชีวิตที่ดีกว่าในเมือง ให้ชั่งชนะน้ำมีการพัฒนาค่านอุทสาหกรรมอยู่ จนในปี 1686 สมัยพระเจ้าเจมส์ที่ 2 (James II) ให้ผู้ที่ต้องการจะอพยพย้ายถิ่นสามารถที่จะยื่นรายงานต่อเจ้าหน้าที่เพื่อตรวจสอบ ในปี 1691 สมัยพระเจ้าวิลเลียมที่ 3 (William III) ให้ผู้อพยพมาใหม่แห่งเร่องและให้ทางการประกาศการย้ายเข้ามายังไว้ตามบริเวณใบสั่นด้วย และในภายหลังก็มีการออกเป็นใบสำคัญแสดงหลักฐานยืนยันการอนุญาตให้อพยพได้

ปลายคริสต์ทศวรรษที่ 17 ชาวคัทช์มีอิทธิพลค้านค้าขามากขึ้น และเป็นครั้งแรกที่สำคัญของอังกฤษรวมทั้งค่านอุทสาหกรรมด้วย นักเศรษฐศาสตร์ชาวอังกฤษทั่วพากันชุมชนรอบสภาพสังคมของชาวคัทช์ เช่นกามถนนปราศจากขยะและจราจรที่สะอาดและน้ำดื่มน้ำดี ที่มีผลต่อสุขภาพสังคม คัทช์เห็นว่าต้องการให้คนงานและครอบครัวอยู่ในสภาพที่ดีกว่าเดิม จึงมีกฎหมายสนับสนุนการจัดตั้งโรงพยาบาลชื่อ Workhouse Act of 1696 พยายามให้ท้องถิ่นดูแล ที่โรงพยาบาลเพิ่มเติมขึ้นนอกเหนือโรงพยาบาลของเขตชน และกำหนดว่าคนงานที่ปฏิเสธการเข้าทำงานในโรงพยาบาลเหล่านี้จะไม่ได้รับการช่วยเหลือ จากสภาพคั่งกล่าวจึง

เป็นการบังคับให้ครอบครัว พ่อ, แม่, ลูกที่มาจากการนำเข้าท้องแยกจากันเพื่อจะต้องห้องเช่าไปทำงานในโรงงาน ฉะนั้นบางครอบครัวจึงยอมอยู่กันอย่างยากจนมากกว่าที่จะเข้าไปอยู่ในโรงงาน นอกจากนี้ยังมีบัญหาโรงงานเอกสารพิเศษเพื่อผลประโยชน์ของคน เช่นไม่สนใจปรับปรุงสภาพโรงงานที่ไม่ดูดีสุขลักษณะ, จ่ายค่าแรงงานต่ำมากไม่เพียงพอ กับการใช้จ่าย, และการใช้แรงงานเด็กอย่างการรุนแรง เป็นต้น บัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้นักปฏิรูปสังคมหลายท่านเข้ามาร่วมกัน การแก้ไข เช่น Jonas Hanway, Joseph Townsend, Richard Burn, John Scott และ Thomas Gilbert สำหรับ Jonas Hanway ได้เสนอตัวเลขว่าประมาณ 82% ของเด็กที่อายุต่ำกว่า 1 ปี ต้องหายใจในโรงงานเหล่านี้ ปี 1761 รัฐสภาจึงได้ให้โรงงานต่าง ๆ คัดค่าบ้วปรับปรุงสภาพให้ดีขึ้น และให้ลงทะเบียนเด็กการกทุกคนที่อยู่ในโรงงาน ปี 1767 ไม่ให้เด็กอายุต่ำกว่า 6 ปี อาชญาอยู่ในโรงงาน แต่จะจัดให้ไปอยู่กับครอบครัวอื่นที่เต็มใจจะรับอุปการะชั่วคราว

ปี 1782 Thomas Gilbert ซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคนหนึ่งได้แก้ไขกฎหมายช่วยเหลือคนยากจนใหม่ คือ Poor Law Amendment หรือเรียกว่า Gilbert Act ซึ่งเลิกยกระบบการทำงานในโรงงาน แท้ให้มีผู้พิทักษ์หรือผู้ดูแลกิจกรรมศักดิ์แทน (Guardians of the poor) และได้เปลี่ยนหลักการสงเคราะห์ในสถานที่ (indoor relief) มาเป็นแบบการสงเคราะห์นอกสถานที่ (outdoor relief) โดยให้บุคคลที่มีความสามารถทำงานให้ที่บ้านแทนเองมากกว่าจะให้งานทำเป็นหลักเหลล

ระหว่างปี ก.ศ. 1793 ถึง ก.ศ. 1815 เกิดสงครามระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศส เป็นผลให้ค่าครองชีพสูงขึ้น อังกฤษจึงได้ปรับปรุงเงินเดือนขั้นต่ำของและเพิ่มรายได้ โดยออกกฎหมาย Speenhamland Act of 1795 ซึ่งกำหนดว่าจะชดเชยรายได้ให้กับกรรมกรที่มีรายได้ต่ำกว่ารายได้ขั้นต่ำ และการช่วยเหลือคนจนในสถานสงเคราะห์จะมีทางเลือกอีกช่องทางหนึ่งคือการช่วยเหลือนอกสถานที่สำหรับคนชรา, คนพิการและทุพพลภาพ

การช่วยเหลือแบบนี้หรือที่เรียกว่าการสงเคราะห์ไม่เต็มรูป (Partial Relief) มีผลทำให้รายได้และการฐานะของชีวิตต่ำลง เพราะจำนวนคนที่อยู่ในชั้นได้รับการช่วยเหลือมีมากขึ้น ในขณะเดียวกันก็จะเป็นจะต้องเก็บภาษีช่วยคนจนในอัตราที่สูงขึ้น นายจ้างต่างก็จ่ายค่าจ้างให้ต่ำกว่ามาตรฐาน เพราะคนงานสามารถรับการชดเชยรายได้จากทางการ หรือไม่ก็ส่งทัวสูญจังไปให้ผู้

ดูแลช่วยเหลือ และเป็นการสนับสนุนให้กิจงานขาดความทึ่งใจในการทำงานที่ดี เพราะรู้ว่าอย่างไรก็ตามคนก็จะได้รับการช่วยเหลือ

ระบบดังกล่าวได้รับการวิพากษ์วิจารณ์มากกว่าการช่วยเหลือแบบ "outdoor relief" ทำให้เกิดความล้มเหลวค้านเกรชูจิและศิลธรรม เพราะปรากฏว่าคนจนเพิ่มจำนวนมากขึ้น แต่คนจนนี้มีจำนวนน้อยลง ภาระของภาระจ่ายภาษีก็ตกอยู่กับครอบครัวซึ่งมีรายได้ปานกลาง

ผู้ที่ได้เข้ามายินบทางแก้ไขบัญหาความยุ่งยากดังกล่าว คือ Thomas Chalmers ซึ่งเป็นพระผู้ใหญ่ในชุมชนเด็ก ๆ ของสกอตแลนด์ ได้วางโครงการช่วยเหลือคือการออกไปเยี่ยมบ้าน เพื่อสอบถามถึงทุกข์สุขว่าใครมีบัญหาในบ้าน ตลอดระยะเวลา 4 ปี ที่ดำเนินการประสบผลสำเร็จมาก นอกจากนั้น Chalmers ยังแสวงความเห็นว่าการช่วยเหลือแบบที่เคยทำกันมาร่วมทั้งการช่วยเหลือจากภาระเป็นสิ่งสืบเปลี่ยน ทำให้คนจนเลิกนิสัย เกิดความเกียจคร้านและขาดหลักการพึ่งตนเอง Chalmers ได้เสนอแนะเป็นหลักการ ดังนี้

1. ผู้ทุกข์ยากแท้จะรับการสอบถามศึกษาอย่างละเอียดถึงสาเหตุของความเดือดร้อน และควรพิจารณาดูความสามารถที่จะช่วยคนเองได้ของบุคคลเหล่านี้
2. ถ้าเข้าเหล่านี้ไม่สามารถช่วยคนเองได้ ก็ควรจะกระตุ้นให้ญาติพี่น้องเพื่อนฝูงได้เข้าช่วยเหลือ
3. ถ้าความต้องการของครอบครัวเหล่านี้ไม่สามารถสนองกอบได้ ก็ควรหาคนที่ร่าร้ายเข้าอุปถัมภ์ช่วยเหลือ
4. ถ้าใช้วิธีการทั้ง 3 ข้อข้างต้นไม่สำเร็จ จะใช้วิธีขอความช่วยเหลือจากการขอรับบริจาคจากผู้มีร่วมพิธีทางศาสนาในโบสถ์

แนวการช่วยเหลือของ Chalmers กล่าวได้ว่าเป็นการเริ่มงานสังคมสงเคราะห์เฉพาะราย (Casework) คือศึกษาผู้มีบัญหาเป็นรายกรณี เพื่อทราบถึงสาเหตุแห่งบัญหาที่บุคคลนั้น ๆ เผชิญอยู่

คศ. 1832 ได้มีการปรับปรุงกฎหมายช่วยเหลือคนจนอีก เพราะปรากฏว่า จำนวนคนจนมากขึ้นและภาษีช่วยเหลือคนจนเพิ่มสูงขึ้น โดยแต่ละกรรมการซึ่งมารับผิดชอบ กรรมการซึ่งได้ศึกษาอัมมูลอยู่ประมาณ 2 ปี และได้เสนอรายงานในปี 1834 ไว้ 6 ประการ คือ

- ให้ยกเลิกการสงเคราะห์แบบไม่เท็มรูป (Partial relief)
 - ให้คนจนที่สามารถทำงานได้เข้ามีงานในโรงฝึกงาน
 - การสงเคราะห์นอกสถานที่ (outdoor relief) จะให้เฉพาะคนบ่วย, คนชรา, คนพิการ, แม่หม้ายที่มีลูกเล็กๆ
 - ให้ใช้หลักการมีความสามารถดูน้อยยิ่งได้รับการสงเคราะห์เท่านั้น (Principle of less Eligibility) นั่นคือจะช่วยเหลือคนยากจนที่มากอย่างรับการสงเคราะห์เท่าที่จำเป็นและอยู่ในจีดีการช่วยเหลือจำกัด โดยยึดหลักว่าจะไม่ช่วยคนเหล่านี้ให้มีสภาพดีไปกว่าคนงานที่ได้รับค่าจ้างขั้นต่ำสุด จะนั่นจ้านวนเงินที่จะช่วยเหลือจะน้อยกว่าเงินที่เป็นค่าแรงงานขั้นต่ำสุด เพื่อบังกันไม่ให้คนคิดว่าเป็นคนจนแล้วสบายไม่ต้องทำงานอะไรก็มีคนค่อยช่วยเหลือ คณะกรรมการผู้พิทักษ์จะบังคับให้คนจนที่เข้ารับการช่วยเหลือทำงานมากกว่าที่จะรับการช่วยเหลือจากรัฐฟรี ซึ่งแนวความคิดนี้ก็เป็นการสนับสนุนระบบการสาธารณูปการ (Public Assistance) ที่ช่วยเท่าที่จำเป็นจริงๆ อย่างไรก็ตามสำหรับเด็กจะได้รับการพิจารณาให้การช่วยเหลือถึงกว่า 6. ให้รวมการบริหารงานค้านการช่วยเหลือซึ่งเดิมแบ่งเป็นเขตๆ (Parish) เป็นสถาบันช่วยเหลือคนจน (Poor Law Unions)*

๘. ให้ถังกรรมการกลางโดยได้รับการแต่งตั้งจากนายทัศน์วิชชันมาควบคุมดูแล
จากข้อเสนอที่ ๖ ประการคังก์ล่าได้รับการยอมรับและตราออกมาเป็นกฎหมายฉบับ
ใหม่ เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๑๘๓๔ ชื่อ “The New Poor Law” และเพื่อที่จะป้องปรุ่งแก้ไข
นโยบายค้านการช่วยเหลือคนจนก็ได้แต่งตั้งกรรมการภาครัฐขึ้นมาดูดูหนึ่ง ชื่อ Poor Law Commis-
sioners ประกอบด้วยกรรมการ ๓ ท่าน ซึ่งมีหน้าที่เยี่ยมเยินสภาพพื้นที่ เข้าประจำร่วมกับกรรมการ
ผู้พิทักษ์ และตรวจตราโรงฝึกงานและโรงงาน

การปรับปรุงครั้งนี้ถ้าพิจารณาในด้านเศรษฐกิจแล้วได้รับความสำเร็จ เพราะช่วยลดค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับงานค้านน้ำลงมากกว่า 1 ใน 3 ทั้งแท็บบี กก. 1834-1837 มีการสร้างโรงฝึกงานเพิ่มขึ้น 200 กว่าแห่ง ปรับปรุงสถานศูนย์ gerecht ฯ จนจนที่มีร่างกายสมบูรณ์ทำงานได้จะถูกเกณฑ์ให้ไปฝึกงานในโรงฝึกงานพร้อมกับครอบครัว

*Poor Law Unions บริหารงานโดยคณะกรรมการผู้พิทักษ์หรือผู้ดูแล (Board of Guardians) ซึ่งประกอบด้วยทั้งนักกฎหมายและเจ้าหน้าที่ได้เงินเดือนมีหน้าที่จัดการบุคลากรในโรงพยาบาลและโรงพยาบาล

อย่างไรก็ตามก่อปราชญ์ผลเดียวกับการ ก่อวิริคือ ถูกสถานและโรงฝึกงานไว้กับกัน คนชรา, เด็ก, คนบ่วย, คนพิการทางกายและจิต จัดให้อยู่รวมในสถานสงเคราะห์แห่งเดียว กัน หลังที่เป็นมาตรฐานมีสิทธิคุ้มครองเด็กได้ในช่วงเวลาที่กำหนดให้ในสถานเดี้ยงเด็กอ่อน คนในโรงฝึกงานถูกบังคับให้ทำงานอย่างหนักภายใต้กฎระเบียบที่เคร่งครัด ฉะนั้นโรงฝึกงานจึงกลายเป็นสถานที่คล้ายที่คุณซั่ง คุณงานพากันเกลียดกลัวที่จะต้องเข้าไปอยู่ในนั้นและชานานนามว่าเป็นคุกบาลสตีล (Rastille)* จากสภาพดังกล่าวทำให้มีผู้กล่าวว่า “การปรับปรุงกฎหมายใหม่” ค.ศ. 1834 คุ้มครองว่า “การเกิดเป็นคนยากจนในอังกฤษเป็นอาชญากรรมอย่างหนึ่ง” (“To be poor in England was a crime”)

การปรับปรุงกฎหมายใหม่ ค.ศ. 1834 นี้ เท่ากับเป็นการเพิ่มมาตรการความเข้มงวดให้กับกฎหมาย Poor Law of 1601 จริงอยู่มันช่วยลดค่าใช้จ่ายในการช่วยเหลือคนยากจน แต่ทำให้สภาพในโรงฝึกงานทุกวิถีกรمان ผลกับคนให้คนท้องขอความช่วยเหลือเพราะไม่มีทางออกต่อไป

สมพันธ์บางแห่งได้นำเอาวิธีการลงเรื่องที่นอกสถานที่มาใช้ (Outdoor relief) โดยให้คนงานรับการลงเรื่องที่บ้านของตนได้และเพื่อเป็นการปฏิบัติโดยทั่วไป บี ค.ศ. 1852 จึงได้ออกระเบียบการลงเรื่องที่นอกสถานที่ เรียก Outdoor Relief Regulation Order ซึ่งทำให้ชนชั้นราษฎร์คนงานพอใจมาก นอกจากนี้ยังมีนักเขียนที่มีชื่อช่องของอังกฤษหลายท่านที่ให้ความสนใจแก้ไข แฟร์เรอร์ ราฟลากายในโรงฝึกงานสู่สาธารณะ เช่น Charles Dickens เจ้าของบทประพันธ์เรื่อง Oliver Twist ทางค้านรัฐสวัสดิ์สมาร์ชิกบางคนไม่พอใจในอำนาจของคณะกรรมการ Poor Law Commissioners และภัยในคณะกรรมการชุดคนเมืองที่มีข้อขัดแย้งภายในและในที่สุดก็ได้แต่งตั้งกรรมการชุดใหม่ขึ้นมาแทน โดยมี Edwin Chadwick (เลขานุการของกรรมการชุดเดิม) ได้รับแต่งตั้งเป็นประธาน มีหน้าที่ตรวจสอบหาสาเหตุแห่งความยากจนและหาวิธีปฏิรูปสังคมเสียใหม่

คณะกรรมการชุดนี้ได้ลงมือทำการสำรวจและได้รับความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญทางค้านการแพทย์ Dr. Southwood Smith รายงานว่า ชนชั้นที่เป็นโรคกันมากซึ่งเป็นสาเหตุแห่งความขาดแคลน เพราะโรคภัยไข้เจ็บจะบ่นก่อนแรงงานทำให้ครอบครัวท้องพึงการช่วยเหลือของรัฐ สาเหตุของโรคกันเนื่องมาจากสภาพที่อยู่อาศัยไม่ถูกสุขาลักษณะอยู่กันในแหล่งเสื่อมโทรมอยู่ในสภาพทุกภูมิภาค คนที่อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมจะขาดแคลนน้ำประปา, ท่อระบายน้ำ, น้ำดื่มที่สะอาด, ขาดที่ผึ้งพักน้ำดื่ม เป็นทัน

*Bastiile เป็นชื่อคุกที่สร้างขึ้นในฝรั่งเศส ที่มีส่วนในการปฏิริบัติฝรั่งเศส

Edwin Chadwick ได้นำข้อมูลเสนอต่อรัฐสภาเพื่อรณรงค์ก่อตั้งสภากังกั่วฯ กล่าวได้ว่าเข้าเป็นผู้บุกเบิกงานด้านการสาธารณสุข จัดโครงการน่องกันโรคระบาด โดยทั่วระบบหน้าที่ดูแลสุขลักษณะแห่งน้ำกิน, น้ำใช้และการระบายน้ำเสีย, จัดสรุนสาธารณสุขเพื่อเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจแก่สาธารณะ, จัดบริการนิควัชชินฟรีเพื่อบรรเทาความเดือดร้อน ฯ นิการออกกฎหมายเกี่ยวกับอนามัยของประชาชนซึ่ง Public Health Act. ในปี 1848 และทั้งคณะกรรมการการเกี่ยวกับงานนี้ชั้นชุดหนึ่ง คือ General Board of Health โดยนิ Chadwick เป็นสมาชิกหัวหน้าคนหนึ่ง

การแก้ไขกฎหมายช่วยเหลือคนยากจน ปี 1905

ก่อนทันของศกวรรษที่ 20 อังกฤษต้องประสบบัญชาคนว่างงานอย่างมาก เนื่องจากผลของการปฏิวัติอุตสาหกรรม ที่นำเครื่องจักรมาใช้แทนแรงงาน โดยเฉพาะการว่างงานของคนงานในหมู่องค์กรหิน ค่ายมาร์คเสรีนิยม (Liberal Party) ได้วันชัยชนะเลือกตั้งเป็นรัฐบาลใหม่ จึงได้ดำเนินการปฏิรูปสังคมใหม่โดยแท้จริงการรื้นมาอิกชุดหนึ่งนี้ Lord George Hamelton เป็นประธานทำงานร่วมกับสมาชิกอีก 18 ท่าน จากการสำรวจนี้ปรากฏว่าจำนวนคนที่ต้องมาขอรับความช่วยเหลือจากรัฐมีมากถึง 928,621 คน และในจำนวนนี้เป็นเด็ก 300,000 คน ซึ่งมีชีวิตอยู่ในสภาพทุกข์ทรมาน คณะกรรมการชุดนี้ได้เสนอแนะการแก้ไขไว้ 4 ประการคือ

1. ควรยกเลิกสนับสนุนช่วยเหลือคนจน (Poor Law Unions) และกรรมการผู้พิทักษ์ (Boards of Guardians) แก้ให้จัดตั้งในรูปสภารัฐบาลเป็นการรวมอำนาจให้มาสู่ส่วนกลาง
 2. ควรเน้นการแก้ไขฟื้นฟูเป็นหลักแทนการบังคับลงโทษ โดยสนับสนุนโครงการช่วยเหลือแบบสาธารณูปการ (Public Assistance)
 3. ควรยกเลิกกุศลสถานที่รับผู้ทุกชั้นยากจนถ歹ประเทศ โดยจัดแยกผู้บ่วยทางใจไว้ในโรงพยาบาล จัดเด็กให้อยู่กับครอบครัวอื่นแบบ Foster Home หรือไม่ก็ให้อยู่ในโรงเรียนประจำ
 4. ควรมีการช่วยเหลือให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยจัดให้มีเงินบำนาญให้แก่คนชราทั้งประเทศ, จัดให้มีโรงพยาบาลฟรีสำหรับคนจน, จัดบริการทางการและจัดโครงการประกันสังคมที่จะให้ประโยชน์ทดแทนกรณีคนว่างงานและคนพิการ
- หลังจากนั้นได้ออกกฎหมายช่วยเหลือที่จะให้ประโยชน์ทดแทนกรณีหล่ายฉบับ ได้แก่กฎหมายว่าด้วยการจัดทำอาหารบริการ (Provision of Meals Act) ในปี กศ. 1906 ซึ่งจัด

โครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนประถม, กฎหมายว่าด้วยการศึกษา (Education Act) ในปี 1907 ซึ่งจัดตั้งบริการตรวจสุขภาพแก่เด็กนักเรียน, กฎหมายบำนาญคนชรา (Old age Pensions Act) ในปี 1908 ซึ่งจ่ายเงินให้แก่คนชราที่ยากจนและเมียาย 70 ปี ขึ้นไป อาทิ กองทัพ 5 ชิลลิง

กฎหมายค่างๆ ที่ได้ตราออกมาเพื่อให้การช่วยเหลือมีข้อมูลกว้างขวางยิ่งขึ้น องค์กรนี้ จึงได้นำกฎหมายประกันสังคมแห่งชาติเข้ามาใช้ในปี 1911 ชื่อ (National Insurance Act) ซึ่งในตอนแรกนั้นเป็นโครงการประกันการว่างงานและประกันสุขภาพก่อน ซึ่งโครงการทั้ง 2 ดำเนินการโดย Sir Hubert Llewellyn-Smith และ William H. Beveridge

ปี คศ. 1925 มีกฎหมายบำนาญคนชรา, เก็บกำพร้าและผู้เป็นม้ำยเป็นการเพิ่มเติม จากโครงการประกันการว่างงานและประกันสุขภาพ โดยจะจ่ายประโยชน์ทดแทนให้กับคนชราที่เป็นชายอายุ 65 ปีขึ้นไป และคนชราที่เป็นหญิงอายุ 60 ปีขึ้นไป หม้าย, เก็บกำพร้าและเก็บไว้ที่พึ่งที่อายุต่ำกว่า 14 ปี (หรือต่ำกว่า 16 ปีที่ได้ถ้ากำลังเรียนอยู่)

ปี คศ. 1934 รัฐบาลออกกฎหมาย Unemployment Act ตามกฎหมายฉบับนี้ กำหนดให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการช่วยเหลือผู้ไร้งาน (Unemployment Assistance Board) โดยจะพิจารณาช่วยเหลือผู้ที่ไม่มีงานทำ ซึ่งอาจจะไม่ได้รับประโยชน์ทดแทนจากการประกันการว่างงาน

ท่อมาสนับสนุนสิ่งแวดล้อมในครั้งที่ 2 (คศ. 1939) อังกฤษก็ได้ปรับปรุงงานค้านสวัสดิการอีก โดยอนุมัติให้ Beveridge ศึกษารายละเอียดเจ้าเสนอแนะจากรายงานของ Beveridge ให้เสนอให้จัดระบบความมั่นคงทางสังคม (Social Security) โดยรวมเอาโครงการประกันสังคมเข้าไว้ด้วย ซึ่งมุ่งหมายของความมั่นคงทางสังคม คือเพื่อเป็นหลักประกันว่าประชาชนทุกคนจะมีรายได้ในระดับที่จะสร้างความมั่นคงให้กับตนเองและครอบครัว

ระบบความมั่นคงทางสังคมถูกกล่าวว่าจะประกอบด้วยโครงการ 5 ประการ ได้แก่

- ให้มีโครงการประกันสังคมโดยรวมโครงการและกฎหมายค่างๆ ที่มีอยู่เข้าไว้ด้วยกัน
- ให้มีโครงการสาธารณูปการ (Public Assistance) เป็นโครงการแห่งชาติ เพื่อช่วยเหลือประชาชนที่ไม่ได้รับประโยชน์จากการประกันสังคมโดยกำหนดไว้ในกฎหมาย National Assistance Act ปี คศ. 1948

3. ให้มีโครงการสงเคราะห์เด็ก (Children's Allowances) ซึ่งในบัญชีนี้เรียกว่า
สงเคราะห์ครอบครัว (Family Allowances) โดยให้การช่วยเหลือจ่ายเงินเบ็นรายสัปดาห์ ให้
กับลูกคนที่สองทุกคน โดยมีกฎหมาย Family Allowance Act

4. ให้มีโครงการบริการฟื้นฟูความสามารถและบริการสุขภาพเพื่อประชาชน (Health
and Rehabilitation Services) โดยมีกฎหมาย National Service Act บี. ก. 1946

5. ให้มีโครงการบ่ม้องกันการว่างงาน (Maintenance of full employment) ในยาม
เศรษฐกิจวิกฤต

จากโครงการความมั่นคงทางสังคมตามข้อเสนอของ Beveridge จะเห็นได้ว่ามีวัตถุประ-
สงค์เพื่อที่จะคุ้มครองสวัสดิการของประชาชนทุกคน ไม่ใช่เฉพาะชนชั้นกรรมการ และให้รักด้านใน
การเป็นแพนงานรวม โดยให้อยู่ภายใต้การดำเนินงานของหน่วยงานระดับชาติเพียงแห่งเดียว
บัญชีนี้ก็อกร่างระหว่างประกันสังคมและบำนาญ (Ministry of Pensions and National Insurance)
ซึ่งได้ร่วมรวมการช่วยเหลือที่กระจัดกระจายช้าช้อนในอดีตเสียใหม่ให้มีระเบียบ เพื่อให้หลักความ
มั่นคงทางสังคมสำเร็จผล Beveridge เสนอหลักการพัฒนาอีก 6 ประการเพื่อ คือ

1. จัดการบริหารงานรวม
2. จัดบริการให้ครอบคลุมประชากรทั่วราชอาณาจักร
3. การจ่ายเบี้ยประภันควรจ่ายในอัตราตายทั่ว
4. การจ่ายประโยชน์ทดแทนที่จ่ายในอัตราตายทั่ว
5. จัดประเภทของการประกันสังคมให้ครอบคลุมความท้องการของประชาชน
6. จัดแบ่งประเภทประชากร โดยแบ่งเป็น 6 กลุ่ม คือ 1. นายจ้าง 2. ลูกจ้าง
และผู้ประกอบอาชีพอิสระของตน 3. แม่บ้าน 4. คนหนุ่มสาวที่ทำงานไม่ได้เต็มที่ เช่น กัน
พิการ, คนวิกฤตฯ 5. คนเกณฑ์ อายุ 6. เด็กที่อายุน้อยเกินกว่าจะทำงาน (แต่พอมีกฎหมาย
National Insurance Act บี. ก. 1946 ก็แบ่งบุคคลออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 1. ลูกจ้าง 2.
คนประกอบอาชีพอิสระ 3. คนว่างงาน)

โครงการความมั่นคงทางสังคมของอังกฤษ

ในบัญชีนี้ประเทศอังกฤษจึงมีโครงการความมั่นคงทางสังคมที่พยายามจัดให้กว้างขวาง
ครอบคลุมความท้องการของประชาชน โดยดำเนินการตามข้อรายงานของ Beveridge ก่อตัวคือ
มอบให้อยู่ในความรับผิดชอบของ 2 หน่วยงานคือ

1. กระทรวงประกันสังคมแห่งชาติ (Ministry of National Insurance) คำเนินงาน ก้านระบบการประกันสังคม ได้แก่ ประกันชราภาพ, ประกันความพิการ, ประกันสุขภาพ, ประกันการว่างงาน ซึ่งมีกฎหมาย National Insurance Act ปี ค.ศ. 1946 และได้แก้ไขใหม่ อีกในปี ค.ศ. 1969 นอกจากนี้มีบริการชดเชยคนงานที่อาจจะประสบภัยในระหว่างการทำงาน โดยกำหนดเป็นกฎหมาย Industrial Injuries Act ปี ค.ศ. 1646 บริการเงินช่วยคู่สมรส, เงินช่วยคลอดบุตร, เงินช่วยทำคพ

2. กระทรวงสาธารณสุข (Ministry of Public Health) ซึ่งดำเนินงานเกี่ยวกับ ดูแลภาพอนามัยของประชาชน ตามกฎหมาย National Health Service Act ปี ค.ศ. 1946

หากวิพัฒนาการงานสวัสดิการสังคมในประเทศไทยอย่างถูก สรุปได้ว่า ในระยะเริ่มแรกนั้น รัฐบาลยังไม่มีบทบาท แต่เริ่มจากรากฐานของการช่วยเหลือชั้งกันและกันด้วยความเมตตาของสาร เช่นภายในกรอบครัว ภายในชุมชนเด็ก ๆ เป็นต้น ที่มาการสนับสนุนกันมีบทบาทในการคุ้มครอง และช่วยเหลือโดยพระเจ้ามีบทบาทเป็นผู้นำในการช่วยเหลือผู้ที่ยากจน ไร้งาน พิการ เป็นต้น ที่ต่อมาประชาชนก็พยายามเข้ามามีส่วนร่วมกันจัดความช่วยเหลือ โดยได้รับอิทธิพลจากการสั่งสอน ของศาสนา ที่สอนให้ทำบุญทานเพื่อตนเองจะได้พันบป แล้วก็มีองค์การอาสาสมัครรวมทั้งสมาคม อาชีพต่าง ๆ เช่นช่วย และในที่สุด เมื่อสภาพสังคมเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงไป มีจำนวนคนขอทาน ค่อนข้างมากขึ้น รัฐบาลจึงเข้ามามีบทบาทวางแผนกู้ภัยแก่ครอบครัวคุ้มการช่วยเหลือโดยออก กฎหมายช่วยเหลือบุคคลประเทศไทยต่าง ๆ จนในปัจจุบันอย่างถูก ให้โครงการความมั่นคงทางสังคม โดยมีกฎหมายต่าง ๆ เพื่อจัดบริการช่วยเหลือให้ประชาชนให้ครอบคลุมกว้างขวางทั่วประเทศ

วิพัฒนาการของงานสวัสดิการสังคมในสหรัฐอเมริกา (นิภา สุวรรณแสง, 2518 หน้า 3-5)

งานสวัสดิการสังคมในสหรัฐอเมริกา ได้รับเอาแบบอย่างหลักของอังกฤษมาใช้ เพราะ ในฐานะที่เคยเป็นอาณานิคมของอังกฤษมาก่อนโดยเรียกว่าหลักของกฎหมาย Elizabethan poor law ประชาชนของสหรัฐอเมริกาในปัจจุบันส่วนมากอยู่พมจากประเทศไทยอย่างถูก ในระยะแรกของการ ก่อตั้งฐานะประชาชนยังทุกข์ยาก เกิดความยากจน จึงมีการจัดกึ่งกุศลสถานหรือโรงพยาบาลชั้น (Almhouse) เพื่อให้ความช่วยเหลือคนอดอย่าง

วิัพน์การของงานสวัสดิการสังคมในสหรัฐอเมริกา (นิภา สุวรรณแสง : 2518, หน้า 3-5)

งานสวัสดิการสังคมในสหรัฐอเมริกา ได้รับเอาแบบอย่างหลักของอังกฤษมาใช้ เพราะในฐานะที่เคยเป็นอาณาจักรของอังกฤษมาก่อน โดยนำเอาหลักของกฎหมาย Elizabethan Poor Law มาใช้ ประชานชนของสหรัฐอเมริกาในปัจจุบันส่วนมากอพยพมาจากประเทศอังกฤษ ในระยะแรกของการก่อตั้งดินแดนประชานนั้นทุกๆ ยาก เกิดความยากจน จึงมีการจัดตั้งบ้านสงเคราะห์ หรือโรงพยาบาลชั้น (Almshouse) เพื่อให้ความช่วยเหลือคนอดอยาก คนยากจน วิธีการลงเอยที่ในโรงพยาบาลนี้ เป็นไปโดยความลำบาก เพราะเป็นที่รวมของผู้รับการลงเอยที่หลายประเภท ได้แก่ ผู้ไม่เด็ก คนเป็นโรค คนพิการ รวมกันอยู่ไม่มีการแยกประเภทคนรับการลงเอยที่ วิธีการลงเอยที่คนเหล่านี้ไม่ใช้วิธีบังคับให้อยู่ที่ตลอดไป แต่ถ้าใครมีร่างกายแข็งแรงพออย่างจะไปประกอบอาชีพข้างนอก ก็สามารถทำได้ สำหรับเด็กที่มีร่างกายแข็งแรงก็สามารถไปฝึกอาชีพได้ เช่นกัน

ที่มานี้กล่าวความยากจนเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากจำนวนประชากรที่อพยพเข้ามามากทำให้ การทำมาหากินลำบาก ฉะนั้นความรับผิดชอบในการช่วยเหลือจากอาสาสมัครท้องถิ่นก่อตั้ง ฯ ที่ไม่เพียงพอ รัฐจึงเข้ามารับผิดชอบโดยจัดสร้างสถานลงเอยที่ขึ้น และแบ่งประเภทของผู้รับการลงเอยที่เพราะบุคคลบางประเภทต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ

สหรัฐอเมริกาให้ความช่วยเหลือคนจนโดยจัดหาอาหาร เสื้อผ้า และของใช้จำเป็นในบ้าน เป็นคัน ถนนท้องถิ่นอยู่เป็นที่ ในระยะเวลาอย่างน้อย 3 เดือน จนถึง 5 ปี สำหรับผู้ที่อพยพมาใหม่ ถ้ายังเป็นขอทานก็จะถูกเมียนตีและถูกส่งกลับที่ที่เข้าอพยพมา

การช่วยเหลือคนยากจนในระยะแรกมี 2 แบบ คือ

- 1) วิธีลงเอยที่นักงานที่ เช่น ให้อาหาร เสื้อผ้า เป็นต้น
- 2) วิธีจัดหาที่อยู่ให้ใหม่ ซึ่งจะใช้กับคนจนที่เป็นคนชรา คนพิการ หรือหน้าickey จะให้อยู่ช่วงระยะเวลาหนึ่งแล้วจะเปลี่ยนที่ให้ใหม่ ส่วนเด็กที่โภหน่อยก็จะให้ไปอยู่กับครอบครัวอื่น ทำงานแลกเปลี่ยนโดยทางการไม่ท้องเสียค่าใช้จ่ายให้ โดยปกติค่าใช้จ่ายในการช่วยเหลือคนยากจน จะได้มาจากการภาษีและเงินค่าปรับ

กนจนจะต้องพิสูจน์ว่ายกงานจริง ๆ โดยต้องกล่าวว่าคำสารบัน ซึ่งจะถูกรวบรวมและคิดไว้ตามมาตราของเมืองหรือไม่ก็ในตลาด หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นจะพิมพ์ชื่อคนงานทั้งหมดพร้อมกับแจ้งจำนวนความช่วยเหลือที่แต่ละคนได้รับ ในบางรัฐ เช่น เพนซิลเวเนีย (Pennsylvania) คนยกงานจะต้องติดตัวอักษรโรมัน “P” ไว้ที่ไนล์เสื้อหัวข้าว

สำหรับคนเรื่องนี้จะได้รับการปฏิบัติโดยที่รุนแรง เช่น ให้ประจันโดยการเปลือยร่างกาย, เมียนในที่สาธารณะ เป็นต้น และสั่งให้ออกจากบ้านไปส่วนพวากเกี้ยจาร้านและขอทานจะถูกจับขังคุก วัตถุประสงค์ของการปฏิบัติคือกล่าวก็เพื่อจะเก็บเงินภาษีไว้ช่วยเหลือคนยกงานจริง ๆ

ข้อแตกต่างระหว่างกฎหมายช่วยเหลือคนงานของอังกฤษ และสหราชอาณาจักรในคราวราชที่ 17 และ 18 มีอยู่ 2 ประการ กล่าวคือ

- 1) ในอังกฤษวิธีการช่วยเหลือคนงานโดยทั่วไป จะจัดให้คนงานเข้าอยู่ในโรงพยาบาลและโรงพยาบาล ส่วนในสหราชอาณาจักรเมืองใหญ่ ๆ จะให้คนยกงานอยู่ในโรงพยาบาลและสถานที่แก้ไขฟื้นฟูซึ่งมีลักษณะเหมือนคุก (Houses of Correction)
- 2) ในอังกฤษเงินทุนที่อาณานิสัยใช้จ่ายช่วยเหลือคนยกงานในโรงพยาบาลสถานสงเคราะห์ และเก็บกำพร้า ได้มาจากเงินบริจาคและเงินรกรอกที่บริจาคเพื่อการนี้ส่วนในสหราชอาณาจักรได้จากการพยายามค้า หรือองค์การกุศลเอกชนซึ่งมีบทบาทสำคัญมากในสัมภาระที่ 18

โรงพยาบาลแห่งแรกที่ Rensselaerswyck, New York เมื่อ ค.ศ. 1657, รัฐเพลเมท (Plymouth) จัดตั้งโรงพยาบาลใน ค.ศ. 1658 และในปี ค.ศ. 1699 รัฐแมสซาชูเซตต์ (Massachusetts) ยกกฎหมายกำหนดให้คนงานที่ต้องทำงาน กองทั้งทำงานในสถานแก้ไขฟื้นฟู (Houses of Correction) ราชกิจจานุเบกษาที่ 18 บังมดรัฐเริ่มใช้วิธีจัดโรงพยาบาลและโรงพยาบาล (Workhouse) ขึ้นในเมืองใหญ่ ๆ ส่วนในเมืองเล็ก ๆ ใช้วิธีขายทอดตลาดพวากงาน ฉะนั้นในระยะนี้ถึงแม้คนยกงานจะได้รับความช่วยเหลือก็ตามแต่ก็ยังอยู่ในสภาพที่กันแก้นและไม่เป็นธรรม

การให้ความช่วยเหลือที่ได้ดำเนินการนานนั้น เป็นการให้ความช่วยเหลือแบบจำกัดราย กองทั้งเสียค่าใช้จ่ายมาก และการลงเอยของย่างก็เกินความสามารถของชุมชนที่จะดำเนินการกันเองได้ ดังนั้นจึงมีแนวความคิดในการจัดตั้งสถานสงเคราะห์ของรัฐที่ โภพยาญัมเบิ่ง

ประเภทของกิจกรรมการสร้างเกราะที่เพราะบุคคลของประเภททั้งการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ ทั้งนี้รู้จักมีความคิดในการสร้างสถานสงเคราะห์เพื่อให้บริการแก่บุคคลของประเภท สถานสงเคราะห์แห่งแรกสำหรับคนป่วยเป็นโรคจิต คือโรงพยาบาล Eastern State อยู่ที่ Williamsburg รัฐ Virginia จัดตั้งขึ้นในปี ก.ศ. 1773 (Friedlander : 1974; หน้า 69) ให้บริการผู้ป่วยโรคจิต ทั่วไป (ซึ่งแต่เดิมผู้ป่วยเหล่านี้จะถูกส่งเข้าไปอยู่ปะปนกับคนจนประเภทอื่น ๆ ในโรงพยาบาล หรืออาจถูกส่งเข้าคุก) และได้มีการสร้างสถานสงเคราะห์รับเด็กกำพร้าที่พ่อแม่ถูกอินเดียนแดงฆ่าตาย ให้การอบรมศึกษาและสอนอาชีวศึกษา

ปี ก.ศ. 1823 รัฐเคนตักกี้ (Kentucky) "ได้จัดตั้งสถานสงเคราะห์สำหรับคนหูหนวก และเป็นไข้"

ก.ศ. 1837 เป็นทันมา รัฐบาลกลางพยายามหาทางช่วยเหลือทางการสร้างเกราะที่ก่อ ผลกระทบต่อ ที่โดยพยาบาลอนุมติจ่ายเงินอุดหนุน ระยะแรกให้ในรูปของเงินกู้ แต่ให้กู้โดยไม่ได้หวังใช้คืน

ความมุ่งหมายที่ให้การช่วยเหลือ เป็นรูปเงินกู้ มีหลักสำคัญ คือ

1. การให้เงินอุดหนุนนั้น ต้องการส่งเสริมให้มีมาตรฐาน ขยายบริการให้กว้างขวาง ออกไป

2. การให้เงินอุดหนุนนั้น เพื่อช่วยให้มีผลกระทบ ที่อำนวย便利ให้ประชาชนได้รับ บริการในชั้นที่ทำให้คนดี

3. เพื่อช่วยเหลือและพัฒนาท้องถิ่นในมีผลกระทบให้ก้าวหน้าขึ้น

4. เพื่อช่วยเหลือให้มีผลกระทบ ให้มีบริการอันจำเป็นเท่าเทียมกัน

5. เพื่อจ่ายเงินอุดหนุน แก่ผลกระทบในโครงการพิเศษนอกเหนือไปจากโครงการที่ปฏิบัติ

อยู่

ปี ก.ศ. 1848 รัฐแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts) ทั้งสถานสงเคราะห์สำหรับบุตรยากจน ภาระและคนจนใจพิการ

ปี ก.ศ. 1863 บางมีผลกระทบจากการจัดตั้งคณะกรรมการแห่งรัฐขึ้นมา clandestine โดยเริ่ม ที่นี่แห่งแรกที่รัฐแมสซาชูเซตส์ ซึ่งใหญ่และมีคนมาก กรรมการซุกซ่อนทำการตรวจตรา และสอบ สวนการทำงานของสถานสงเคราะห์ต่าง ๆ พร้อมกับให้คำแนะนำในการแก้ไขปัญหาและเป็นกุนย์กลาง

ประธานาธิบดี Massachussettes Board of Charities การดำเนินงานของคณะกรรมการชุดนี้
ได้ผลลัพธ์ที่ดีในมติรัฐอิสราเอล เพราะสามารถลดจำนวนผู้ทุกข์ยากเดือดร้อนได้

ปี ก.ศ. 1919 รัฐทั่วๆ ได้ร่วมกันตรากฎหมายทั่วๆ ให้ยกเว้นการให้ความช่วยเหลือ
หญิงที่เป็นมารดา เช่น กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทนหญิงหม้าย (Widows' Compensation)
กฎหมายว่าด้วยเงินบำนาญมารดา (Mothers' Pension) เป็นต้น การให้ความช่วยเหลือนี้ครอบคลุมถึงกรณีหัวหน้าครอบครัวหาเลี้ยงไม่ได้เพราะๆ จำกัด หรือให้ความสามารถทางกายหรือทางจิต การทดสอบทั้งหมดหรือการหย่าร้าง และมีเงื่อนไขว่าจะช่วยกรณีที่มีบุตรรายเดียว或多于 16 ปี

ในระหว่างนี้หลายรัฐพยายามรวมงานบริการทั่วๆ เข้าด้วยกัน โดยได้จัดองค์การ
ประธานาธิบดีในลักษณะรวมประชาสงเคราะห์ อย่างไรก็ตามการดำเนินงานของเอกชนหรืออาสาสมัครทำได้ดีกว่า ทั้งนี้เนื่องจากเจ้าหน้าที่ของรัฐยังขาดประสบการณ์ในการดำเนินงาน

เหตุผลที่รัฐบาลไม่ยุ่งเกี่ยวกับงานสวัสดิการสังคมในตอนแรก เพื่อระสภากความเป็นอยู่ของแท้จริงและที่ท้องถิ่นไม่เหมือนกัน และขณะนี้การลงเรื่องที่ช่วยเหลือประชาชนในแต่ละมติรัฐและท้องถิ่นสามารถแก้ไขอย่างดี แท้ที่มามากด้านนี้มีมากขึ้นเกินความสามารถของมติรัฐและท้องถิ่นจะช่วยเหลือจนนั้นรัฐบาลจึงเข้ามาย่วย

วิธีของการให้บริการแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

1. ให้บริการแบบในสถานสงเคราะห์ (Institutional Service) เช่นการให้อาหาร การศึกษา ฝึกอาชีพ ซึ่งเป็นบริการแบบเดิมที่เคย
2. ให้บริการแบบนอกสถานสงเคราะห์ (Non-Institutional Service) ซึ่งเป็นการให้บริการเพิ่มเติมจากที่ให้บริการในสถานสงเคราะห์

ขณะเดียวกันมติรัฐทั่วๆ พยายามประธานาธิบดีการบริการให้ทั่วถึงเพื่อชัดเจนยิ่งหากการทำงานก้าวที่ก้าวไปกัน

บทบาทของรัฐบาลขึ้นต่อไปคือ พยายามสนับสนุนมติรัฐให้บริการนอกสถานสงเคราะห์ให้มาก ซึ่งทางรัฐบาลเห็นว่าการบริการนอกสถานสงเคราะห์ควรจะส่งเสริมนี้ 3 โครงการใหญ่

1. บริการนอกสถานสงเคราะห์โดยช่วยเหลือคนตาบอด จุดมุ่งหมายคือ การให้คนตาบอดเข้าไปอยู่สถานสงเคราะห์ที่ดี แท้คนตาบอดบางคนมีบ้านของเขามาอยู่แล้ว จะนี้การช่วยเหลือจึงอาจจะให้เงินช่วยเหลือเป็นรายเดือน ซึ่งเป็นการแบ่งเบาภาระในการสร้างสถานสงเคราะห์หลาย ๆ แห่ง

2. บริการของสถานสงเคราะห์ โดยการช่วยเหลือหนูน้อยและมารดาที่มีลูกดิบ เก็บ คลรุ้งและท้องดินแก้น้ำหนาโดยการจับแยกหนูน้อยที่มีลูก โดยเอาลูกตัดเข้าไปฝึกอาชีพหรือไปอยู่สถานสงเคราะห์ อันนี้เป็นการทำลายความสัมพันธ์ทางจิตใจระหว่างแม่ลูก เพราะฉะนั้นการช่วยเหลือ คือทางค้านการเงินและให้เข้าให้อ่ายุคaway กัน

3. การช่วยเหลือคนชราและแรกเกิด คลรุ้งและท้องดินช่วยเหลือคนชราโดยให้เข้าไปอยู่ในศูนย์สถานชั่วคราวมีผลเสียคือ แทนที่จะบำรุงชราให้คืนกลับทำให้จิตใจส่อลงเพรapse ปะปนกับคนหลาภประภาค ฉะนั้นจึงเห็นว่าควรให้การช่วยเหลือทางการเงินเหมือนการช่วยเหลือคนยากจน ซึ่งบางคนมีบ้านอยู่โดยกำหนดหลักเกณฑ์ว่าคนชราอายุเท่านั้นเท่านั้นจะได้รับเงินช่วยเหลือเท่าไร

ค.ก. 1923 รัฐ蒙大拿 (Montana) เป็นรัฐแรกที่ตรากฎหมายเกี่ยวกับบ้านญาติคนชรา หลังจากนั้นรัฐต่างๆ พยายามเลียนแบบความคิดทำนองนี้การช่วยเหลือบ้านญาติคนชรา หลักเกณฑ์เกี่ยวกับอายุผู้มีสิทธิรับบ้านญาติ บางรัฐกำหนดไว้ 65 ปี บางรัฐ 70 ปี และยังมีข้อกำหนดเกี่ยวกับภูมิลำเนาด้วย และบางรัฐจำกัดค่าหอพัพสมบัติของผู้ที่ได้รับความช่วยเหลือด้วย

ปี ค.ก. 1929-1933 สมรัฐอเมริกาเพชรุ้งกับบัญชาภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ คนว่างงานมีจำนวนมาก องค์กรสาธารณะต้องให้ออกกฎหมายเพื่อหารายได้มาใช้จ่ายในการช่วยเหลือคนยากจน คนว่างงาน ทางค้านรัฐบาลเองได้ออกกฎหมายมาฉบับหนึ่งเพื่อแก้บัญชานี้คือ Federal Emergency Relief Act รัฐบาลได้อนุมัติงบประมาณช่วยเหลือคนว่างงานและจัดหางานให้ทำในโครงการที่เรียกว่า Civil Works Administration ต่อมาอีก 2-3 ปี ประธานาธิบดี รูสเวลต์ (Roosevelt) ก็ตั้งให้ล้มเลิกโครงการนี้ เพราะรัฐบาลถูก控告ว่าใช้จ่ายเงินในการช่วยเหลือรัฐต่างๆ มาก

ท่อนานีโครงการใหม่นี้อีก คือ Work Progress Administration คลรุ้งและท้องดิน ต่างๆ จะเสนอประเภทของงานที่ต้องการให้คนในถิ่นของคนทำท่อรัฐบาลกลาง โดยรัฐบาลเป็นผู้จ่ายค่าจ้าง ซึ่งโครงการนี้ได้รับผลสำเร็จ

ในปี ค.ก. 1935 สมรัฐอเมริกาได้ตรากฎหมายชื่อยกย่องความมั่นคงทางสังคม (Social Security Act) และได้รับการแก้ไขปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมเรื่อยมา โดยสรุปหลักสำคัญของกฎหมายฉบับนี้แบ่งออกได้เป็น 3 ส่วน คือ

1. การประกันสังคม (Social Insurance)
2. การสาธารณูปการ (Public Assistance)
3. บริการสงเคราะห์อื่น ๆ (Other Social Services)

1. การประกันสังคม กำหนดให้คุณงานสู่กิจจังทุกคน ท้องมีการประกันการเสียภาษีในเรื่องการว่างงาน ชราภาพ ตาย

หลักสำคัญ.— ท้องมีเบี้ยประกัน (Contribution) ซึ่งกำหนดเบี้ยประกันตามค่าจ้างและเงินเดือน เมื่อ ตาย ชราภาพ ที่จะได้ประโยชน์ทดแทน (Benefit) ซึ่งจะเป็นไปตามระยะเวลาที่ส่งเบี้ยประกัน การประกันสังคมนี้ รัฐบาลถูกทางและผลกระทบต่อรัฐร่วมดำเนินการ

1.1 การประกันการว่างงาน เป็นการประกันสังคมที่สหรัฐเมริการือว่าสำคัญที่สุด เป็นโครงการดำเนินร่วมกันระหว่างรัฐบาลถูกทางและรัฐบาลรัฐมีจุดมุ่งหมายท้องการช่วยเหลือคุณงานที่ตกงาน

หลักเกณฑ์กำหนดว่า นายจ้างจะห้องเสียภาษีประกันการว่างงาน ภาษีการว่างงานนี้ นายจ้างจะห้องจ่ายให้ลูกจ้าง ในแต่ละครั้นก้าหนดไว้ไม่เหมือนกัน เพราะค่าครองชีพแต่ละห้องถันไม่เท่ากัน

บัญชาของการประกันการว่างงาน อยู่ที่คำจำกัดความของควรว่างงาน กล่าวคือ ความหมายของควรว่างงานนั้นไม่นับคุณงานทางเกษตร คนใช้งานบ้าน ข้าราชการ เจ้าหน้าที่ในองค์การ ท่อง ๆ เจ้าหน้าที่ทางการศึกษา และการคุกคาม

กฎหมายประกันสังคม กำหนดหลักเกณฑ์กว้าง ๆ ในการให้เงินอุดหนุนคุณว่างงาน ไว้ โดยสังเขป คือ

1. ประโยชน์ทดแทนที่จ่ายให้คุณว่างงานจะห้องผ่านสำนักหักห้ามของรัฐบาล (Public Employment Office)

2. การส่งเงินทั้งหมดที่ได้รับจากเงินทุนการว่างงาน ณ ตรุษจะห้องส่งไปยังกองทุนการว่างงานเท่านั้น

3. เงินที่จะห้องจากกองทุนนี้ จะใช้ได้ในการนี้จะจ่ายเพื่อประโยชน์ทดแทนของการว่างงานเท่านั้น

4. ณ ตรุษท่อง ๆ จะห้องทำรายงานส่งให้ Social Security Administration ว่ามีคุณภาพประโยชน์ทดแทนเท่าไร

5. คุณงานเมื่อว่างงานลงจะห้องไปเจ้ง Public Employment Office ที่ที่เขาทำงานอยู่ หรือมีภูมิลำเนาอยู่ เล่าให้เจ้าหน้าที่ฟังและลงทะเบียนเพื่อจะได้รับประโยชน์ทดแทนและเพื่อให้ Public Employment Office หางานใหม่ที่เหมาะสมความต้องการ

ประโยชน์ทุกแทนส่วนมากจะจ่ายเป็นรายสัปดาห์ บางรัฐจะจ่ายให้เป็นเวลา 8 สัปดาห์ บัง 6 สัปดาห์บัง โดยจะจ่ายไปจนหมดเงินจำนวนหนึ่งที่กำหนดไว้

ถ้าคุณว่างงานปฏิเสธงานที่เหมาะสมกับคนก็จะกดประโยชน์ทุกแทนนี้ไป เพราะฉะนั้น ประโยชน์ทุกแทนจะเน้นการบังกันการสูญเสียรายได้ตอนที่ว่างงาน

1.2 การประกันชราภาพและผู้อยู่ในอุปการะ (Old Age and Survivors' Insurance) ตามโครงการนี้ โดยปกติจะให้เป็นประโยชน์ทุกแทน (Benefit) เช่นกัน ซึ่งกำหนดไว้ว่าจะจ่ายให้คนประกันเมื่ออายุ 65 ปี ซึ่งถือเป็นเกณฑ์เฉลี่ยให้เก็บทรัพย์ไม่ได้แต่งงานที่อายุมากกว่า 16 ปี หรือ 18 ปี ผู้ประกันต้องส่งเบี้ยประกันครบทุกที่เข้ากำหนด ก่อ 4 วงศ ภายใน 1 ปี นายจ้างมีหน้าที่หักภาษีเมื่อจ่ายเงินเดือนให้กับงาน ขณะเดียวกันนายจ้างต้องจ่ายสมบทกิจ ตามจำนวนเงินเท่ากับที่ลูกจ้างเสียไป และส่งเงินจำนวนที่ได้ไปยังกองทุนประกันชราภาพและผู้อยู่ในอุปการะของรัฐบาลกลาง (Federal Old Age and Survivors' Insurance Trust fund)

2. การสาธารณูปการ (Public Assistance)

ตามกฎหมาย Social Security Act ส่วนใหญ่รัฐบาลมุ่งที่จะให้การช่วยเหลือทางการเงินมากกว่า โดยให้เงินช่วยเหลือมูลรัฐทั่วๆ ไป โครงการนี้แบ่งบุคคลที่จะได้รับการช่วยเหลือไว้ 4 ประเภท ได้แก่คนชรา คนตาบอด เด็กไร้พึ่ง และผู้ไร้ความสามารถโดยสิ้นเชิง (ผู้พิการ ทุพพลภาพ) รัฐบาลกลางและมูลรัฐถือว่าบุคคลดังกล่าวเป็นบุคคลที่ขาดแคลน (Needy Persons) แต่ละมูลรัฐจะกำหนดหลักเกณฑ์พิจารณาบุคคลเหล่านี้เอง ซึ่งส่วนใหญ่การพิจารณาจะถือหลักอนันน์เรียกว่า means test ก่อ จะมีนักสังคมสงเคราะห์สืบคุ้วบุคคลนั้นท้องการความช่วยเหลือจริงๆ หรือไม่ โดยอาจจะนำไปเยี่ยมผู้รับการสงเคราะห์ถึงบ้าน

การให้เงินอุดหนุนช่วยเหลือบุคคลที่ขาดแคลน ทางรัฐบาลกลางจะจ่ายผ่านไปรัฐรัฐ ซึ่งรัฐบาลกลางกำหนดหลักเกณฑ์ไว้ว่า

1. ต้องเป็นโครงการช่วยเหลือทั่วทุกท้องถิ่นของมูลรัฐ
2. มูลรัฐทั่วๆ ไป ต้องมีเวนร่วมในการใช้จ่ายเงินในโครงการนั้นๆ ไม่ใช่ปล่อยเงินหน้าที่ของรัฐบาลกลางอย่างเดียว
3. ต้องมีหน่วยบริหารงานการประจำมูลรัฐ และหน่วยอยู่ประจำท้องถิ่นเพื่อให้บริการ
4. วิธีการบริหารต้องยึดหลักประสิทธิภาพ อาศัยหลักความสามารถมากกว่าพวงพ้อง

5. นตรรัตถ์ค่าง ๆ ก็องทำรายงานส่งก่อ Department of Health, Education and welfare ซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านสวัสดิการ เพื่อคุ้มครองเงินช่วยเหลือไปใช้นั้นได้ ผลกระทบจังเพียงโภคในแต่ละนั้น

3. การสงเคราะหอนั่น ๆ (Other Social Services)

ประกอบด้วยโครงการสงเคราะห์ 3 โครงการ คือ

3.1 บริการอนามัยของมารดาและเด็ก (Maternal and Child welfare) ตามโครงการนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญ คือ รัฐบาลกลางจะให้เงินอุดหนุนไปส่งเสริมให้มีจำนวนแพทย์ พยาบาล และนักสังคมสงเคราะห์เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากท้องถิ่นชนบท มารดาและเด็กไม่ค่อยได้รับการดูแลอย่างจริงจัง เพราะฉะนั้นเมื่อจำนวนแพทย์ พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์มากขึ้น ก็เป็นการกระจายความช่วยเหลือออกไปทั่วทุกท้องถิ่น

3.2 การสงเคราะห์เด็กพิการ (Services for Crippled Children) รัฐบาลกลางจะให้เงินอุดหนุนแก่่นั้น โดยมีตัวต้องให้การช่วยเหลือและบริการแก่เด็กร่างกายไม่สมประกอบ เช่น ตรวจวินิจฉัยและรักษาโรคให้ฟรี การช่วยเหลือเด็กพิการกับการฟื้นฟูให้ผู้พิการสามารถเข้าสู่สังคมได้ ซึ่งมีตัวต้องเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายให้

3.3 การบริการเพื่อสวัสดิภาพเด็ก พยายามผลักดันนักสังคมสงเคราะห์ตามนั้น ให้ไปอยู่ประจำท้องถิ่นมากขึ้น จุดประสงค์เพื่อคุ้มครองและบังคับเด็กคนในนั้นให้ห้ามเด็กกำลังจะเป็นอาชญากร จัดให้เด็กไปอยู่ที่บ้านบ้านผู้ยินดีรับเลี้ยง

โครงการทั้ง 3 ที่รัฐบาลกลางดำเนินการช่วยเหลือนั้นค่างจากสาธารณะ (Public Assistance) คือจะเน้นถึงการอ่อนน้อมบริการ (Services) มากกว่าการจ่ายเงินโดยตรง ทั้งยัง เช่น รัฐบาลจ่ายเงินให้แพทย์พยาบาล แทนที่จะจ่ายโดยตรงให้แก่แม่และเด็ก และทั้ง 3 โครงการนี้จะต้องเสนอและได้รับความเห็นชอบจาก United States Children Bureau ก่อนรัฐบาลกลางจะจะจ่ายเงินให้

จากวิัฒนาการงานสวัสดิการในประเทศสวีเดนเริ่มต้น จัดให้ไว้ในทอนแรก ดำเนินงานตามหลักที่ปฏิบัติอยู่ในประเทศอังกฤษซึ่งเป็นเมืองแม่ก่อน เช่น การรับเอาหลักการของ Elizabethan Poor Law มาใช้เป็นพื้นฐาน มีการจัดตั้งกุศลสถานเพื่อสงเคราะห์บุคคลทุกชั้น ยกประเทศค่าง ๆ จากนั้นก็ได้ปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพของสังคมและสภาพการปกครองในระดับท้องถิ่น นั้น นั้น และรัฐบาลกลาง

ในระยะแรกเช่นเดียวกับประเทศอังกฤษ รัฐบาลไม่ได้มีบทบาทในงานด้านนี้เลย ปล่อยให้เอกชนหรืออาสาสมัครและท้องถิ่นดำเนินงานก่อน ท่อเมื่อจำนวนผู้ทุกข์ยากเดือดร้อนและบุญญาของ การให้บริการเพิ่มมากขึ้น รัฐบาลจึงให้เข้ามามีบทบาทช่วยเหลือจัดระบบบริการและออกกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ จนกระทั่งได้มีกฎหมายหลักที่สำคัญใช้งานทุกวันนี้ คือ Social Security Act

วิัฒนาการงานสวัสดิการสังคมในประเทศไทย

งานสวัสดิการสังคมหรืองานสังคมสงเคราะห์ในประเทศไทยมีวิัฒนาการมาจากการให้ความช่วยเหลือชั่วคราวและกันในระยะแรกเช่นเดียวกัน เป็นการช่วยเหลือระหว่างญาติพี่น้อง เพื่อบ้าน สืบเนื่องมาจากความรู้สึกเมตตาสงสารที่ผู้ที่อยู่ในครอบครัว หรือผู้ที่ทุกข์ยากเดือดร้อน แต่ในท่ามปะเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ นอกจากจะมีสถาบันดังกล่าวแล้วข้างต้นยังเนื่องมาจากการที่ต้องท่อสู่และอาจถูกขโมยความยากจนร่วมกัน เช่น การอพยพของชาวญี่ปุ่นไปยังอเมริกา หรือการเกิดสงคราม การระบาดของโรคติดต่อ และที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง คือ การปฏิวัติอุตสาหกรรม ยังเป็นสาเหตุของบุญพาณิชย์ที่ต้องการหางานทำในเมืองที่เป็นแหล่งอุตสาหกรรม หมู่บ้านได้ขยายเป็นเมือง เมืองเล็กกลายเป็นเมืองใหญ่ ประชากรเพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดบุญพาณิชย์ที่อยู่อาศัย บุญพาณิชย์ที่เดินทางไปทำงาน ค้ายาสูบ เนื่องจากน้ำที่ใส่ในกระถางต้นไม้ จึงนำไปสู่การให้ความสำคัญต่อการจัดงานสวัสดิการสังคม (พระราชนม์ ประชานาเมะ; คำบรรยายเรื่อง วิัฒนาการของการสังคมสงเคราะห์) อีกประการหนึ่งวิัฒนาการของงานสวัสดิการสังคมของไทย ต่างกันของอังกฤษและสหรัฐอเมริกา คือ ประเทศไทยไม่เคยมีประวัติการทำไทยผู้ยากไร้ค้ายาการจាคุก ตักทุ หรือเมียนที (นิภา สุวรรณแสง; 2518 หน้า 5)

บทบาทของพุทธศาสนาที่มีส่วนสำคัญในงานสวัสดิการสังคมของไทยคือ วัดเป็นที่พักพิงของประชาชน ทั้งแก่เกิดชนบท เป็นที่ท่องเที่ยว เกิดมาตั้งให้พระคุณกษิณิຍ์ยามการศึกษาที่ได้รับจากวัด แต่งงานที่อาภัยวัด จนกระทั่งทายก์ให้วัดช่วยจัดพิธี วัดยังเป็นศูนย์กลางการให้กันตกทุกข์ไว้ยังกัน ให้อาภัย ฉะนั้นวัดจึงพิจารณาไว้ว่าเป็นสถานสงเคราะห์ (Welfare Agency) เป็นที่พักของไทย ศาสนพุทธได้กล่าวถึงการสงเคราะห์ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ไว้ โดยแบ่งการสงเคราะห์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การส่งเคราะห์คนทั่วไป

2. การส่งเคราะห์เฉพาะบุคคล

1. การส่งเคราะห์คนทั่วไป ในพุทธศาสนาเรามีหลักธรรมอันหนึ่งเรียกว่า สังคಹัตุ

ได้แก่ (สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาชริรญาณวโรรส; 2516, หน้า 71)

ทาน – ให้บัน, เอื้อเฟื้อเพื่อแผ่ให้กิจการให้ เช่น ให้เครื่องนุ่งห่ม อาหาร บ้าน ที่อยู่อาศัย

บัญชา – เจรจาคัดถ้อยคำที่ไฟเระ จุดประسنก์เพื่อกางค้านจิตใจ

อทถจริยา – การช่วยเหลือนำเพียงประโยชน์ โดยพยายามช่วยให้ทั้งสองเป็นประโยชน์ กับคนอื่น ช่วยโดยกำลังกายและศรับัญญา

สมานทกตา – การวางแผนทั้งให้สมกับฐานะของตน คือ ทุกคนท้องรู้จักสิทธิหน้าที่ของตน เช่น พ่อแม่ ควรวางแผนอย่างไร นายจ้างควรวางแผนอย่างไร

ถ้าเราไว้เคราะห์ดุ หลักของทานและอทถจริยา เป็นการมุ่งส่งเคราะห์ทางค้านวัตถุ หลักบัญชา และสมานทกตา มุ่งส่งเคราะห์ทางจิตใจ

2. การส่งเคราะห์เฉพาะบุคคล ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าถือว่าเป็นหน้าที่ของทุกคนท้องส่งเคราะห์ซึ่งกันและกัน ไม่ใช่วันผ่ายเดียว พระพุทธเจ้าทรงแบ่งบุคคลที่จะรับการส่งเคราะห์เป็น 6 ประเภทใหญ่ๆ เปรียบว่าผู้ที่จะรับการช่วยเหลืออยู่ในทิศต่างๆ 6 ทิศ (สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาชริรญาณวโรรส; 2516; หน้า 75)

1. พ่อแม่ (ทิศเบื้องหน้า)

2. สามีภรรยา (ทิศเบื้องหลัง)

3. กรุญาหารย์ (ทิศเบื้องขวา)

4. มิตรสหาย (ทิศเบื้องซ้าย)

5. ลูกช้างกรรมกร (ทิศเบื้องค่า)

6. พระ (ทิศเบื้องบน)

วิัฒนาการงานสวัสดิการสังคมของไทยแบ่งออกได้เป็น 2 ระยะ คือ

1. สมัยโบราณถึงสมัยรัชกาลที่ 5

2. สมัยรัชกาลที่ 5 เป็นทันมาจนถึงปัจจุบัน

1. สมัยโบราณจนถึงสมัยรัชกาลที่ 5

ประวัติของการส่งเคราะห์ช่วยเหลือในสังคมไทยกล่าวไว้ว่าเกิดขึ้นมา ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา โดยได้พบหลักฐานยืนยันจากคำเรียกของท้าวศรีพาลักษณ์กล่าวถึงฟองเมือง ในสมัยนั้นว่า “ทรงมีพระกมลสันดานกบกัวยอนนิจลักษณะทรงส่งเคราะห์แก่คนชรา...ด้วยพระราชทรัพย์ ให้มีอาหารบริโภคและผ้าอุ่นห่ม...”

(พระฉัน ประจวบเมฆะ : คำบรรยายเรื่อง “วิัฒนาการของการสังคมสงเคราะห์” : หน้า 3) และจากประวัติศาสตร์เวลาเกิดสิ่งครามหรือถูกทารุกราน คนไทยจะรวมกันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่นเลี้ยงคุก็อกที่พลัดหลงจากพ่อแม่ หรือเข้าก้าพร้าที่พ่อตายในสังคปราม แม่ถูกฉุกเฉียวเป็นกัน

ในสมัยกรุงศรีอยุธยา การส่งเคราะห์ช่วยเหลือประชาชน ถือเป็นงานที่ผู้บริหารท้องรัฐผิดชอบ โดยทั่งรายจ่ายพระราชทรัพย์ (เบรียบได้กับงบประมาณแผ่นดิน) ไว้สำหรับส่งเคราะห์ประชาชนด้วย ให้แก่การจ่ายเครื่องอุปโภคแก่ประชาชน และพระราชทานทรัพย์แก่ผู้อนาคตทุกผลภพ

ในชั้นทั้น การช่วยเหลือถือเป็นการเอื้อเฟื้อเกื้อกูลกันแบบญาติพี่น้องเพื่อนบ้าน ซึ่งถือเป็นกุศล นอกจากนั้นโครงสร้างทางสังคมของไทยก็มีส่วนสนับสนุนในเรื่องนี้ กล่าวก็อระบบชุมชน ชุมชนที่มีครอบครัวใหญ่โต ร่วมร่วย ซึ่งมีญาติบริวารมากมายเข้ามายื่นในความอุปการะชั่งสามารถแก้ไขปัญหาความยากจนไปได้ สมัยโบราณถือว่าครอบครัวในหมู่บ้านร่วมกันทำไร่เป็นการแสดงบารมีและความสำคัญของเจ้าของบ้านด้วย ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักของชุมชนเหล่านี้ถือเป็นสถานสงเคราะห์ให้เช่นเดียวกับบ้าน

2. สมัยรัชกาลที่ 5 จนถึงปัจจุบัน

นับแต่สมัยรัชกาลที่ 5 (พ.ศ. 2411-2453) ประเทศไทยเริ่มจัดการช่วยเหลือในรูปของกิจกรรมทางการและออกกฎหมายเป็นลำดับ กันนี้

2.1 โรงพยาบาลศิริราช ทงขันเมือง พ.ศ. 2429 เป็นโรงพยาบาลแห่งแรกของประเทศไทย สถาเหตุของราชกิจจกิจ รัชกาลที่ 6 มีพระบรมราชโองการมีโรงพยาบาลในบ้านเมือง จังหวัดและกรุงการชั้น คณะกรรมการชุดคนประชุมหารือกัน และในที่สุดก็ทรงโรงพยาบาลขึ้น เมื่อปัจจุบันใหม่ๆ มีความจำากมากในการหากันใช้ไปรักษา คณะกรรมการจึงประชุมกันว่าควรซักชวนพวกร้อย บ่าวไพรีของตนไปรักษาเพื่อเป็นทัวอย่างของประชาชน เมื่อมีคนไปรักษาและหาย ประชาชนก็นอนๆ ก็ทำตามเพื่อระเกิดความเชื่อถือ

2.2 ยังค์การสภากาชาดไทย ทั้งชั้นเมื่อปี พ.ศ. 2436 ระยะนี้เกิดข้อบกพร่องระหว่างไทยและฝรั่งเศส ฝรั่งเศสเข้ายึดคืนเดนลาราซึ่งเป็นของไทย จึงเกิดการต่อสู้กันขึ้น มีทหารໄกรรับบาดเจ็บ ถมาย จึงเป็นเหตุให้ดำเนินการจัดตั้งสภากาชาดโอลิมปิก ขึ้นเพื่อรักษาพากทหารบакเจ็บ ตอนแรกใช้ชื่อสภากาชาดโอลิมปิก ที่มาเปลี่ยนเป็นสภากาชาดสยาม แล้วจึงมาเป็นสภากาชาดไทย

2.3 โรงเรียนอนุฯ ทั้งชั้นเมื่อปี พ.ศ. 2436 โดยกรมพระสุธรรมสินนาถ เนื่องจากเห็นว่าเด็กไทยยากจน ไม่มีความรู้และไม่มีทุนศึกษา จึงบริจาคทรัพย์สินส่วนตัวสร้างโรงเรียนขึ้นที่ตำบลโรงเรียนเก็ก ตอนแรกรับเด็กหญิงที่เป็นกำพร้า พ่อแม่ยากจน โรงเรียนแห่งนี้ได้ไม่นานก็ยังเลิกด้วย เมื่อกรมพระสุธรรมสินนาถสิ้นพระชนม์

ที่มาในปี พ.ศ. 2454 ท่านผู้หญิงมารดาภารีจักรี โรงเรียนแบบนี้อีก โดยเป็นผู้นำในการเรียกเงิน ตั้งโรงเรียนแบบญี่ปุ่นราชวิถี ขึ้น กิจการของโรงเรียนนี้ดำเนินมาประมาณ 20 ปี จึงโอนให้เทศบาลนครกรุงเทพฯ และเปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนชาติสังเคราะห์ และเทศบาลนครกรุงเทพฯ ก็โอนให้กรมประชาสงเคราะห์ดำเนินการในปี พ.ศ. 2491 และเปลี่ยนชื่อใหม่เป็นบ้านราชวิถี

2.4 กฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ. 2451 ได้วางหลักในการปฏิบัติต่อเด็กกระทำการผิดมากทั้งจากผู้ใหญ่ ทำการก่อตั้งกรรมราชทัณฑ์ขึ้นเพื่อรับผิดชอบในการแก้ไขผู้กระทำการผิดกฎหมาย

2.5 การประกาศใช้พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. 2457 ซึ่งเป็นกฎหมายระบุให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองดูแลทุกสุขของประชาชน เช้าช่วยเหลือผู้ได้รับความเดือดร้อนให้มีงานทำ และมีรายจ่ายสำหรับในการครองชีพ

พ.ศ. 2454 กิจการค้านสังคมสงเคราะห์มีน้อย เนื่องจากรัฐบาลที่ 6 ทรงสนับประทัยในวรรณคดีมาก แต่ก็มีกิจการพออนุโลมได้ว่าเป็นกิจการสังคมสงเคราะห์ คือ องค์การเดือนนำ ทรงจัดตั้งในปี พ.ศ. 2454 ซึ่งอบรมให้สมัชชิกทุกคนรู้จักเสียสละ ทำประโยชน์ให้สังคม เสริมสร้างจิตใจและความสามัคคี ที่มาองค์การนี้กล้ายกเป็นองค์การลูกเสือแห่งประเทศไทย

สมัยรัชกาลที่ 7 ได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองมาเป็นระบบประชาธิปไตย ในปี พ.ศ. 2476 งานสวัสดิการสังคมของไทยได้รับความสนใจ และมีการดำเนินงานกว้างขวางมากขึ้น เพื่อแก้ไขหากการขยายตัวทางค้านสังคมและค้านเศรษฐกิจ เช่นปัญหาการว่างงาน บัญหาความ

ยากจน เนินกัน หลักการของ การปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองมีว่า พยายามที่จะส่งเสริมให้ประชาชนได้รับการศึกษาและมีงานทำกันทั่ว นอกจากนั้น ให้มีการประกาศใช้กฎหมายสำคัญ ๆ หลายฉบับ เช่น พระราชบัญญัติว่าด้วยการจัดหางาน พุทธศักราช 2475 พระราชบัญญัติจัดหางานประจำท้องที่ พุทธศักราช 2475 พระราชบัญญัติว่าด้วยการควบคุมนักเรียน พุทธศักราช 2481 ซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กนับแรกของประเทศไทย โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยแก้น้ำท่วมและช่วยเหลือเด็กกำพร้าอนาคต

ในปี พ.ศ. 2483 เป็นช่วงเวลาที่สำคัญสำหรับวิถีของการก้าวสู่สังคม เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและการค้า การคุ้มครองเด็กนักเรียน มีหน้าที่ส่งเสริมสวัสดิภาพของประชาชนในด้านการครองชีพ เพื่อให้ประชาชนมีความสมบูรณ์พูนสุขทั่วทั้งประเทศ โดยมี ฯพณฯ จอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นอธิบดีคณเรอก ซึ่งกับสานักนายกรัฐมนตรีต่อมาได้โอนการดำเนินงานไปยังกระทรวงสาธารณสุข และในปี พ.ศ. 2487 จึงโอนไปอยู่กระทรวงมหาดไทย ตามนัยแห่งจุดมุ่งหมายการ ประชาสงเคราะห์จึงมีเครื่องหมายราชการเป็นรูปพระปชานตี ประคิษฐานหนือแทนพร้อมด้วยลายกันไทยรอบเบ็นรูป “สันททุช” หรือฤทธิ์ 7 ตน (คุณรูป) ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่พึงช่วยเหลือประชาชนในด้านต่าง ๆ 7 ประการ คือ (ปกรณ์ อังคุสิงห์; พ.ศ. 2511 : หน้า 23-24)

1. การส่งเสริมการศึกษา
2. การส่งเสริมการค้าและเศรษฐกิจ
3. การส่งเสริมการอาชีพ
4. การส่งเสริมการคุ้มครองเด็กนักเรียน
5. การส่งเสริมการอนามัย
6. การส่งเสริมการคุ้มครองสุขภาพ
7. การส่งเสริมการคุ้มครองพืชผลเกษตรและคนชรา

การแบ่งส่วนราชการของ กรมประชาสงเคราะห์ในระยะนี้ มีเพียง 6 กอง คือ 1. กอง เกษตรสถานสงเคราะห์ มีหน้าที่พิจารณาแก้ไขเรื่องน้ำท่วมด้านที่อยู่อาศัยให้แก่ประชาชน 2. กองชีว ส่งเคราะห์ มีหน้าที่ในการส่งเสริมความเป็นอยู่ทั่ว ๆ ไปของประชาชนให้มีสุขภาพจิตดี 3. กอง

อาชีพสังเคราะห์ มีหน้าที่ส่งเสริมอาชีพต่าง ๆ 4. กองบริโภคสังเคราะห์ มีหน้าที่รับผิดชอบและดำเนินงานเกี่ยวกับอาหารการกินโดยเนพะผู้มีรายได้น้อยเพื่อให้มีอาหารดูดูอนามัยและราคาไม่แพง 5. กองอุบiquicสังเคราะห์ มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับครอบครัวในชีวิตประจำวัน เช่น เครื่องมือประกอบอาชีพต่าง ๆ 6. สำนักงานเลขานุการกรม มีหน้าที่เป็นหน่วยกลางประสานงานและรับใช้ประชาชน (นิตยสารประชาสงเคราะห์ เรื่อง “วิพัฒนาการของงานประชาสงเคราะห์ในประเทศไทย; 2517 : หน้า 13) ที่มาได้มีการเปลี่ยนแปลง คือ งานของกองบริโภคสังเคราะห์ถูกโอนไปอยู่กระทรวงสาธารณสุข และกองอุบiquicสังเคราะห์โอนไปอยู่กระทรวงอุตสาหกรรม และโอนงานกองกรรมการมาจากการพานิช กระทรวงเศรษฐกิจมีการเป็นหน้าที่ของกรมประชาสงเคราะห์ จึงได้มีการปรับปรุงรูปแบบของกรมนี้ใหม่ โดยพระราชบัญญัติจัดตั้งราชบัณฑิตยสถานกรมประชาสงเคราะห์ พ.ศ. 2485 แบ่งออกเป็น 5 กอง คือ 1. สำนักงานเลขานุการกรม 2. กองเคหะสถานสงเคราะห์ 3. กองชีวสังเคราะห์ 4. กองอาชีพสังเคราะห์ และ 5. กองอนาคตสังเคราะห์ และยังได้มีการปรับปรุงอีกในปี พ.ศ. 2492, 2495, 2496, 2505 และปี 2518 (รายละเอียดเกี่ยวกับกรมประชาสงเคราะห์ที่มีอยู่ในบทเรื่อง องค์การสังคมสangเคราะห์)

ในปี พ.ศ. 2484 ได้จัดตั้งสถาบันการศึกษาที่จะผลิตผู้ทำางานค้านขึ้น โดยมีโรงเรียน การสังคมสangเคราะห์ที่สภารัฐธรรมนูญแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2497 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้จัดตั้งคณะสังคมสangเคราะห์ขึ้น หลักการและเหตุผลในการจัดตั้งที่เพื่อส่งเสริมการศึกษาในค้านการสังคมสangเคราะห์ศาสตร์และงานสวัสดิการชีวิตในบ้านนี้ได้มีการศึกษาดังข้างต้นปริญญาโท

วิพัฒนาการทางสวัสดิการสังคมในประเทศไทยได้เริ่มและดำเนินการมาช้านานจนบัดดับนัก ที่ได้มีการวางแผนรากฐานให้มั่นคง รัฐบาลและอาสาสมัครรวมทั้งประชาชนทั้งหลายทั่วประเทศที่เริ่มเห็นความสำคัญ และให้ความร่วมมือในการดำเนินงานช่วยเหลือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว, สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ, สมเด็จพระราชนินดี ทรงให้ความสนใจอย่างมากในงานค้านนี้อย่างยิ่ง เช่นพระราชทานสิ่งของแก่ผู้ยากจน ทรงเริ่มโครงการผู้อาชีพหลายอย่าง และการเตือนพระราชน้ำเสียงให้เยี่ยมเยียนทุกชั้นชั้นของราษฎร ฯลฯ พระราชนมีภารกิจที่สำคัญในการส่งเสริมความก้าวหน้าของงานค้านนี้ต่อไปในอนาคต นอกจากนั้นงานสวัสดิการสังคมมีส่วนในการพัฒนาประเทศไทยอย่างมาก เพราะมีจุดประสงค์ที่มุ่งให้ประชาชนมีความอยู่ดีกินดี ยกระดับการครองชีพ และมุ่งที่ให้เกิดโอกาสที่เท่าเทียมกันจะได้ใช้ความสามารถของตนได้ ฉะนั้นขอบเขตหรือปริมาณของงานสวัสดิการสังคม จึงกว้างขวางมากขึ้นเพื่อสนับสนุนให้คนทุกคนได้ใช้ความสามารถที่มีอยู่ทุกคน